

„Proletáři všech zemí, spojte se!“

DIALOG

OTÁZKY * ODPOVĚDI
KOMUNISTICKÝ LIST

ČÍSLO 362 BŘEZEN - DUBEN 2022 ROČNÍK 33 CENA 30,-Kč

„Proletáři všech zemí, spojte se!“

Marxisticko-Leninský Odborný Klub

Nacházíme se v etapě prohlubující se všeobecné krize kapitalismu a obzvláště globálního imperialismu! Jde o klasickou ekonomickou krizi zakrytou polštářem covidové pandemie, pod níž se schovává základní rozpor kapitalismu to je rozdíl mezi prací a kapitálem, mezi společenským charakterem práce a soukromým přivlastňováním si jejích výsledků.

Nedostatek zdrojů pro prvotní výrobu (energie a plyn), inflace, znehodnocení úspor a prudce klesající životní úroveň většiny pracujících je toho dokladem. Imperialisté a jimi ovládané vlády mnohdy uměle zostřují ekonomickou krizi bezdůvodným zvyšováním cen téměř všeho, jako snadného přístupu k ziskům.

Organizováním takzvaných „barevných revolucí“ ovlivňují ty státy, kde očekávají, že získají přímý vliv na společensko-ekonomický chod těchto zemí. Vytváří trvalý nátlak především na země, které mají dostatek surovin nezbytných k jejich výrobnímu a ekonomickému rozvoji. Proto probouzí nacionalismus, neonacismus a fašismus jako nástroje k prosazení svých zájmů i k potlačení odporu námezdně pracujících. Základem politiky popřevratových vlád byl vulgární antikomunismus, poplívání všeho pokrokového z minulosti a zpřeházení známek v rozhodujících lidských hodnot.

Takové jednání vytváří podhoubí nebezpečí války!

V posledních parlamentních volbách nedokázala komunistická strana získat voliče a po sto letech

„vypadla“ z parlamentu. Tím ztratila možnost na půdě zákonodárního orgánu legálně prosazovat politiku ve prospěch pracujících,

Delegátům XI. sjezdu KSČM

mládeže, seniorů i všech sociálně potřebných skupin. Zejména vedení strany zklamalo, když dlouhodobě setrvalo na formálním přístupu k formování a profilaci strany.

Strmý pád byl výsledkem nedostatečné politické práce strany mezi lidmi, byť jsme na úrovni obcí, měst i krajů prokázali, že v jejich zájmu umíme dobře, kvalifikovaně a obětavě pracovat.

Celková politická situace u nás i ve světě vyžaduje, aby zejména námezdně pracující mohli někomu věřit, měli se o koho opřít a věděli na koho se mohou v boji za svá práva spolehnout. Potřebují uvěřit v nutnost organizované síly a také se přesvědčit že jsou schopni předkládat kvalifikovaná a reálná řešení a o nich se ve společnosti radit, vzájemně komunikovat, informovat o možných řešeních i o stavech, které společnost nebezpečně ohrožují. Tou silou může být dle historických zkušeností jen organizace, která na základě vědeckého poznání dokáže oddělit nepravdy a polopravdy a najít možná řešení.

Takovou stranou může být jedině strana vycházející důsledně z vědecké teorie, potvrzené zkušenostmi z předcházejících politických zápasů, schopností obhájit historickou objektivní pravdu

a ideově musí dospět k poznání, vyslovení a prosazení pravdy jako základního předpokladu společenské, ekonomické, národ-

ní i kulturní svobody a vytvoření skutečně spravedlivé společnosti. Jen taková strana pak dokáže včas vycítit a následně analyzovat předpoklady kvalitativních změn (revoluční situace), předkládat srozumitelná systémová východiska k jejich uskutečňování a k naplnění odvěké touhy lidstva o spravedlivějším a humánnějším uspořádání společnosti – tedy budování socialismu.

Lepší svět je možný!

Tato internacionální úloha nejen historicky přísluší komunistickým stranám v součinnosti s ostatními demokratickými a podobně pokrokovými organizacemi a vlasteneckými silami.

Důležitou příležitostí k apelu na naši pokřivenou, v nenávisti a lži žijící společnost je nastávající sjezd. Měl by do vedení vybrat moudré lidi, politicky vzdělaný tým blízce revolučně naladěných funkcionářů, kteří budou ochotni a schopni stranu organizovat, sjednocovat a v současné cenzurní a antikomunisticky vedené společnosti, odvážně prosazovat. Zvolit vedení schopné zpracovat přitažlivý akční program, který by byl srozumitelný, věcný a obsahově cílený pro nejširší vrstvy lidí, toužící po sociálně spravedlivějším uspořádání společnosti.

A velkou příležitostí po prohraných volbách otevřít národu oči, ukázat svět pravdy a nalít smyslu do života normálních lidí, může

být „tribuna“ v podobě vlasteneckého kandidáta na post prezidenta republiky. Jedním takovým, který je schopen jít – slovy klasika téměř „proti všem“, je náš kandidát, názorově pevný jako skála – Josef Skála.

K tomu, aby mohl naše myšlenky a touhy veřejně šířit, vyjadřovat se k válce, k NATO, ke zdražování, nacistické vládě, zbytečnému senátu, neschopné sněmovně, cenzuře a zákazům samostatně myslet, k sudeťáckému revanšismu, rozkradenému národnímu majetku, všelidovému referendu a tak dále a tak podobně..., musíme nejprve pro našeho kandidáta získat potřebný počet přesně evidovaných petičních hlasů. Padesát tisíc podpisů (plus rezerva na úmyslně a zlovolně špatně připojené podpisy) není zase tolik?! Jeden podpis na každého komunistu a „pár“ sympatizantů, ale... To musíme chtít, být obětaví, jednotní a akceschopní.

Doba nahrává rozumu, ale i násilí!

Přesvědčme své okolí slovy francouzského básníka Voltaira „nemusím s vašimi názory souhlasit, ale udělám vše pro to, abyste je mohli říkat“, jako nutnosti demokratického přístupu i k samotné kandidatuře na prezidenta.

Máme po dlouhé době jednoznačného kandidáta na prezidenta. Politika, historika, vzdělance, vlastence, diplomata, internacionalistu, odvážného člověka s velkými politickými i životními zkušenostmi, který se nebojí střetů s jinými názory či s dobře západem placenými a médii strkanými protikandidáty.

Obává se jen lhostejnosti, nevzdělanosti a zbabělosti. Lhostejnost byla vždy u kořenů historických neštěstí, nevzdělanost staví budoucnost na voluntarismu a hlouposti mocných za pomoci násilí. A zbabělost mění násilí v agresivitu a války.

Znovu se prokázala pravdivost našeho předvolebního hesla: „Kdo nevolí komunisty – volí násilí, agresivitu, nespravedlnost, fašismus a válku!“

Spravedlnost je hodnotou univerzální,

kteřá by měla být nadřazena kulturám, národům, společenským systémům...

Slušní lidé, kterým není lhostejné, co se u nás děje, spoléhají na to, že delegáti našeho sjezdu přijdou s vizí akčního programu s jasnou a srozumitelnou politikou pro lidi; že zvolí vedení strany schopné navrátit ztracenou autoritu komunistickému hnutí u nás; že pravdivou argumentací zorientují část voličů do prezidentských voleb a že řeknou rozhodně „NE!“ násilí a válkám a jasně „ANO!“ důstojnému životu pracujících, kteří vytvářejí společensky potřebné hodnoty dotýkající se všech u nás žijících lidí.

Redakční rada Dialogu

POD ČAROU...

Vážení přátelé i nepřátelé, diskutéri i „jen“ čtenáři Dialogu či našeho webu „rudypapor.cz“.

Situace ve společnosti došla do stavu, kdy se zakazuje veřejně projevat svoje názory, zakazují se tiskoviny a webovské stránky... Co je však ještě horší – zakazuje se lidem myslet! Tomu říkájí žít ve svobodné a demokratické zemi?!

Počátek je v imperialistické válce vedené na úkor slovanských národů ve východní Evropě. Otevřená genocida slovanských národů, kterou zahájili fašisté Evropy před téměř sto lety, přes vraždění Spojenými státy, „humanitárním bombardováním“ Jugoslávie zeměmi Severoatlantické aliance, pokračuje národní, kulturní i fyzická likvidace Slovanů ve východní Evropě i dnes.

A výsledek? Bankéři si mnou ruce a normální lidé budou umírat v chudobě, zimou a hladu. Pro neschopnost a troufáme si říci, že v mnoha případech i zlý úmysl našich vlád, poslanců, senátorů, politických stran a hnutí – nevidět, co se za zločiny a vraždění na Kyjevské Rusi osm let dělo, poklesne následně (v zájmu záchrany demokracie) neskutečně i naše životní úroveň. Pro rozmar boháčů z klubu „300“ nebudou mít za chvíli lidé kde bydlet a děti co jíst.

Největším spojencem násilí a nenávisti je lhostejnost. Připomeňme si slova ně-

meckého f a r á ň e Himmlera vyslo-

vený těsně po druhé světové válce (a je úplně jedno jaké spory se vedou o autenticitu výroku): „Když nacisté zavírali Židy, neprotestoval jsem. Nejsem Žid a mám jinou víru. Když zavírali komunisty, neprotestoval jsem, protože jsem nebyl komunist. Když zavírali sociální demokraty, neprotestoval jsem, protože jsem nebyl sociální demokrat. A když přišli pro mě, nebyl už nikdo, kdo by se mě zastal.“

Osm let lhostejnosti, slepoty a hluchoty vůči znovu se rodícímu nacismu, přineslo své ovoce. Zase umírají lidé. Přijatá opatření vládců Evropy neukončí válku, neodstraní ani nespravedlnost.

Prostá, jednoduchá a bezbolestná řešení neexistují. I bratři se občas pohádají a vrrpy po nespravedlnosti i skonu nejbližších zůstávají. Známe to ve vztahu k Němcům, známe to ve vztahu k Portugalci ve vztahu k fašistickým komandům Franca a Salazara, známe to Italoové i Francouzi. Pocit nespravedlnosti zůstává, ale msta na dětech, ženách, starcích nespravedlnost neodstraní, ale naopak. Jen vytváří nespravedlnost novou.

Řešení dlouhotrvající kapitalistické krize současnosti jejíž perforace se provalila jako

POD ČAROU...

Narovinu...

Okamžitě zastavit ozbrojené boje a jednat tak dlouho, dokud se obě strany neshodnou na mírových dlouhodobě garantovaných principech soužití a zajištění trvalého míru, rovných a spravedlivých podmínek pro důstojný život bratrských slovanských i dalších národů na svých územích.

Jen vinou vnitřních antihumánních zprodanců na obou stranách konfliktu se těsná budovatelská, pokroková spolupráce z dob Sovětského svazu (od jehož založení Vladimírem Iljičem Leninem uplyne v letošním roce sto let), převrátila v noční můru všech slušných lidí po celém světě.

Každé hrubé násilí je fašismus. I u nás, za tichého přehlížení vládnoucí garnitury a jejich kavárny začala křišťálová noc nebo přesněji řečeno noc dlouhých nožů. Jsou bezdůvodně, ale organizovaně, fyzicky i psychicky napadání funkcionáři komunistické strany, sekretariáty KSČM, ničeny a znehodnocovány památníky bojovníků proti fašismu na našem území, posílány výhrůžné a urážlivé emaily, zakazovány weby...

Za nepochopitelně hrubou agresí některých současných obrazotvůrců lze pova-

rakovina na Kyjevské Rusi – je jediné: **Okamžitě zastavit ozbrojené boje a jednat tak dlouho, dokud se obě strany neshodnou na mírových dlouhodobě garantovaných principech soužití a zajištění trvalého míru, rovných a spravedlivých podmínek pro důstojný život bratrských slovanských i dalších národů na svých územích.**

žovat likvidaci památníků ukrajinských ruadoarmějčů, kteří zahynuli při osvobozování pro ně úplně cizích zemí – Československa, Polska, Rakouska, Maďarska a mnoha dalších. Byli to čeští buržoazní politici, kteří s velkou nepřátelskou pompou zbořili sochu Ivana Štěpanoviče Koněva, který velel ukrajinskému frontu při osvobozování naší země.

Vrcholem současné „demokracie“ u nás je, že ne politici, ale pouze určitá vrstva specialistů na „spravedlnost“ rozhoduje o tom, co si můžeme myslet a co můžeme říkat. Posledních třicet let to mohli dělat jen majitelé fabrik a soukromých i cizáckých firem, když za jiné politické smýšlení, než měli oni sami, vyhazovali lidi z práce.

Z tohoto důvodu, v zájmu ochrany našich rodin, našich slovanských přátel, dopisovatelů z celého světa i jediného pokrokového tedy komunistického hnutí u nás (až do odvolání), omezujeme pod výhrůžkami aktualizace našeho webu „rudypapor.cz“.

Zájemci o skutečně objektivní a pravdivé současné i historické události mají možnost objednat si vnitroklubový zpravodaj Dialog otázky odpovědi, nebo reakcí na tento článek o posílání aktuálních informací pomocí elektronické pošty.

Březen 2022

Marxisticko-leninský odborný klub

V posledním čísle Dialogu jsme přiblížili stanovisko ke „stanovám“ jedné z dílčích organizací strany a připomněli základní poslání Stanov jako psychologické busoly ohraničující jednání a chování členů strany. Mají-li Stanovy zabezpečit své poslání – organizační upevnění jednoty strany jako celku, musí mít dva základní předpoklady – být plnitelné a být členy plněny. Nikdo neříká, (i Rychetský) věděl co popisuje. Dnes je situace jiná. Stav členské základny a státní kapitalistické normy vytvářejí mantinely znemožňující zachovat revolučnost strany v plné šíři.

Ale zákon je zákon a ten se musí buď změnit nebo plnit.

Aktuální příklad za všechny. Základním principem výstavby strany je „demokratický centralismus“. Jeho základní atributy mimo jiné říkají, že se menšina podřizuje většině a nižší orgány plní rozhodnutí těch vyšších.

Ústřední výbor schválil, že za nás i vlastenecké a skutečně demokratické síly v zemi podpoříme kandidaturu vzdělaného politika – Josefa Skálu. A to pro členy strany znamená udelat vše co je v jejich silách pro získání dostatek petičních podpisů a následně získání co nejvíce hlasů v prezidentských volbách.

To, že se najednou objevuje zpochybňování správnosti tohoto rozhodnutí, a dokonce rozhodnutí některých okresních funkcionářů nepodpořit tuto kandidaturu, je v přímém rozporu se Stanovami strany. K čemu tedy potom stanovy jsou? To samé s výši stranických příspěvků, kdy nemalá část členů tuto základní podmínku členství vědomě ve správné výši neplní. A věřte, že plnění Stanov patří ke snazším úkolům a poslání členů strany než třeba být aktivní v práci základní organizace anebo dokonce permanentně bojovat proti zločinnému kapitalismu u nás.

Posledních více jak deset let na stránkách Dialogu i na pražských konferencích na krizi ve straně i na jejich příčinu upozorňujeme. Dnes však stojíme před jejím vrcholem. Buď budou naši spoluobčané znát o co usilujeme, a pochopí za co se pereme a v příštích volbách uspějeme, nebo nás za naší vlastní nevzdělanost, neschopnost, nedisciplinovanost i zbabělost pošlou do...

Při tom nám krize ve společnosti k naší jasnější profilaci směrem k občanům-voličům nahrává. My nejsme ti co podporují nacistické řádění na Ukrajině; my víme že energie z naší jaderné elektrárny má být pro naše lidi levně dostupná a ne třikrát překoupená; my víme, že cenovou politiku u nás netvoří výsledky práce našich lidí a rozumná hospodářská politika státu, ale zločinci za našimi hranicemi; my chceme, aby naši lidé o své budoucnosti rozhodovali sami, aby se o životně důležitých věcech dotýkajících se všech obyvatel od narození do smrti mohli rozhodovat ve věselidovém referendu, a tak podobně...

Přestaňte se bát. To komunistům není vlastní. A boj za pravdu musí být podpořen každým disciplinovaným členem strany. Zbabělost nám nesluší. Strana nemá udržovat kapitalismus v chátřání, ale tvrdě proti němu bojovat. A k tomu by měla mít revoluční Program a plnitelné Stanovy.

Při předstávě několikahodinového projednávání a hlasování o „slovičkách ve Stanovách“ na sjezdu, místo otevřené politické diskuse nad směřováním strany, akčním a organizačním programem na záchranu strany, politickým zápasem proti válce, bojem proti sociální nespravedlnosti a tak podobně, mě jímá hrůza. Přitom by stačilo jen málo. Projednat všechny připomínky ke Stanovám z „výroček“, okresních a krajských konferencí na setkání delegátů a na jednání ústředního výboru (i třeba per rollam) úpravy schválit a návrhové komisi na sjezdu dát šanci schválit přijaté změny en bloc a projednávat jen skutečně neodvratné (smrtící) oblasti. Nakonec každý další sjezd, celostraničná konference i samotný ústřední výbor mají možnost stanovy dopracovávat a úpravy schvalovat.

O samotných detailech navrhovaných úprav Stanov budeme v Dialogu ještě nejednou psát a diskutovat. Dnes jen malé připomenutí.

Stanovy jsou základní kámen výstavby strany. Před převratem, když ještě byla kandidátská lhůta zájemců o vstup do strany, tak se na všech školení kandidátů Stanovy přednášely, diskutovaly a upřesňoval význam jednotlivých částí. Tudíž když měl kandidát na přihlášce podpisem ztvrdit, že souhlasí se Stanovami a že je bude dodržovat vědom s následků s jejich porušováním, tak skutečně (i Rychetský) věděl co popisuje.

Dnes je situace jiná. Stav členské základny a státní kapitalistické normy vytvářejí mantinely znemožňující zachovat revolučnost strany v plné šíři.

Glosa ke Stanovám

Stanovy musí být zákonné a při tom srozumitelné, logické a především plnitelné, což tedy dnes neplatí. Proto jakékoliv změny Stanov musí být zohledňovány na aktuální situaci.

Rozdíl mezi Programem a Stanovami v tomto ohledu je jasný. Programové cíle jsou dány postavením komunistické strany jako předvojem proletariátu za vybudování určitého stavu společnosti. Stanovy mu k tomu mají jen pomáhat disciplínou svých členů a vnitřní výstavbou. To ale neznamená, že budou po desetiletí neměnné. Naopak. Má-li se zvednout aktivita členské základny a spolupráce se sympatizanty, tak je třeba čas od času Stanovy v návaznosti na členskou základnu, majetek strany, politické cíle, schopnosti, duševní a fyzické schopnosti, organizační možnosti a celkově postavení strany ve společnosti – upravovat i měnit... (Například po druhé světové válce byli do komunistické strany přijímáni i šestnáctiletí mladí lidé.)

V preambuli Stanov by mělo být alespoň konstatováno, že – aby mohla strana plnit své poslání, musí být ideově jednotná, organizačně semknutá a spojená pevnou kázní všech svých členů při dodržení principů vnitrostraničné demokracie.

Rovněž by Stanovy v rámci splnitelnosti pro naši nejstarší generaci měly obsahovat možnost dobrovolnosti se rozhodnout a požádat (ze zdravotních, věkových, sociálních důvodů...) o přiznání statusu „zasloužilý člen strany“ nebo „veterán strany“, kdy by se členství řídilo zásadou dodržování všech práv a povinností člena strany daných Stanovami, ale (!) na principu jejich osobní dobrovolnosti – tedy možnosti, schopnosti a vlastního rozhodování nikoliv v ideových, ale v organizačně ekonomických oblastech (např. v účasti na akcích či schůzích, výši členských příspěvků apod.). Okresní výbory i základní organizace by tak věděli s kým mohou počítat a s kým ne na tu kterou akci, činnost, aktivitu.

Podobně je třeba Stanovy flexibilně upravit v oblasti životaschopnosti existence základních organizačních článků. Vyřešit překlenutí období mezi neschopností se usnášet, organizovat, konat členské schůze, stavět kandidátky... a definitivním zánikem základní organizace, přechodu k individuálnímu členství. (Příkladem nám může být „buňkový systém“ spojení, přenosu informací a úkolů v době ilegality mnohdy ve velmi nebezpečných podmínkách za nacistické okupace.)

K čemu jsou statisticky uváděné základní organizace s „x“ členy, když základní povinnosti ani ZO ani její členové neplní?! A naopak v místě, kde jsou třeba jen dva či tři komunisté, ale aktivní – má smysl jim pomoci a věnovat pozornost.

Svou roli hraje i vzájemná (ne)komunikace funkcionářů s členy, chybí oboustranná zpětná vazba a nedostatky se hledají vždy u těch druhých. Tady platí to známé, kdo chce udělat, kdo nechce zdůvodnit...

Složitě problémy nastanou i s okresními organizacemi, resp. jejich okresními výbory a schopností systematicky politicky pracovat. A nezapomeňme, že štěstí přeje připraveným.

Zkrátka všechny programové i organizační ústupky od převratu se projeví jak v Programu, tak i ve Stanovách a jejich (ne)plnění. Došlo ke kombinaci mnoha faktorů – zklamání, beznaděj, strach z vlastní minulosti, praktická neznalost, funkcionářská nezkušenost, odtážitost ale i zbabělost, poli-

tická nevzdělanost, beznaděj, absence ideového přesvědčení a uvědomění, neschopnost kritizovat a kritiku přijímat, zavržení základních leninských principů v práci strany.

Především však došlo k ústupku v řízení základních organizací ústředním výborem v obsahovém zaměření a politické boji.

I to musí řešit změny ve Stanovách. Nemáme nic, naopak podporujeme možnost v některých případech využívat hlasování per rollam nebo elektronické videokonference (které mají zásadní nevýhodu v odtážitosti účastníků, odosobnění a omezení v diskusi), ale musí být rozlišen člen strany aktivní od těch ostatních. Jak má 90 procent členské základny omluvených a svolených „ze všeho“ nést spoluzodpovědnost za výsledky práce celé strany.

Četnost setkávání členů strany na členských schůzích je v životě komunistické strany velice důležitá. Upevňuje v členech sounáležitost, přesvědčení, kritičnost, přenáší názorovou hladinu atpod. Základním předpokladem je nejen „zvyklostní právo“, ale především obsahová připravenost jednání. Jenom tak se zmenšují rozdíly (životní zkušenosti, politické vzdělání, mozková aktivita...) mezi nejmladšími a nejstaršími členy strany.

Stanovy by měly vrátit zpět četnost setkávání členů strany (nejde jen o členské schůze, ale i o různé konference, slavnostní setkání, akce při svátcích apod.). Pasivita odrazuje nejmladší členy strany nedůchodového věku.

Také je třeba zvážit „individuální“ členství a buňkový systém. Bohužel v současnosti je měřítkem jak „velkými“ jsme členy strany jen výše placených členských příspěvků. Při množství osvobozených členů od základních povinností, je to zatraceně málo. Ale i zde je třeba rozlišovat v možnostech jednotlivých okresů a krajů.

A pandemie ani dlouhodobé schisma ve straně aktivizaci strany v žádném případě nepomáhá. Výsledky práce základních organizací jsou tristní a někdy připomínají spíše cirkus Humberto než revoluční předvoj proletariátu. Bezstarostnost, voluntarismus a cochcárna, to jsou základní stavební kameny naší politické práce.

Tady je na místě připomenout speciální záchranářskou činnost okresních výborů, které mnohdy zachraňují, co se dá a jsou dnes jedinými (ještě trochu s krajskými výbory) schopnými zaujímat nějaká politická stanoviska a přijímat východiska. Ústřední výbor ani sjezdy bohužel s ničím aktivnějším nepřicházejí.

Nemáme žádné kádrové rezervy. Zemře-li obětavý předseda - následuje rozpad ZO a přechod do ilegality. Lidé se do funkcí nehrou. Práce základních organizací není dílem kolektivu, ale jednotlivců. Členové strany jako by šli do akcí s donucením. No, kdo by chtěl v takové organizaci „brát“ funkci a pracovat. Myslím, že každý člen ÚV by měl být předsedou jedné základní organizace.

Typizované projekty neexistují a ani by nefungovaly. Prosadit dnes jasné stanovisko v nejednotném týmu v podstatě nelze – jedna okresní konference a pět návrhů na předsedu ÚV?!

Některé dobře myšlené návrhy změn jsou problémově do Stanov nastavitelné. Stanovy nemohou řešit všechny detaily možností strany. Musí existovat „operativa“, která nebude v rozporu se Stanovami, ale bude logická a správná. Proto by měla být výkladem Stanov pověřena „nezávislá“ ústřední rozhodčí komise.

K úpravám Stanov se budeme uchylovat před každým sjezdem, ale pamatujeme že rozhodující na letošním sjezdu bude přijetí jasného akčního programu, následkem čehož bude každý člen strany, každá základní organizace i volený orgán vědět, co mají v nejbližším období v politické práci dělat, každý sympatizant, o co usilujeme a za co bojujeme a občanská veřejnost porozumí čeho chceme docílit.

(MiHav)

Tania Ilieva píše:

„Zhodili ste dve atómové bomby na Japonsko, spálili ste zaživa tisíce ľudí, ktorí trpia dodnes, a to len aby ste vtedajšiemu Sovietskemu zväzu ukázali, že máte jadrovú zbraň.“

Vo Vietname ste spálili svet napalmovými bombami, lesy, infraštruktúru celého štátu, nezostal kameň na kameni stát, zhodili ste bomby na mestá a dediny a všetko ste rozbili.

Rozložili ste Juhosláviu bombardovaním samotného Belehradu, zhadzovaním bômb na domy, nemocnice, bez toho, aby ste čokoľvek započítali.

Miloševića ste súdili ako zločinca v Haagu simulovaným súdnym procesom a zabili ste ho a nechali Ucekádov pokrŕiť Kosovo (albánsky), pretože tak sa vám to páčilo.

Prinútili ste Turkov napadnúť Cyprus, nezávislý štát, a dokonca ani po 50 rokoch nenachádzame ani len kosti našich nezvestných, dodnes rojukeme s našimi mäsiami, aby sme vyriešili cyperský problém, zatiaľ čo vám vyhovuje táto situácia perfektné.

Necháte Turkov prejsť cez Egejské more, vziať ostrovy a poviete im „spriateľte sa“,

Napsali jste nám...

pričom dobre viete, čo sa deje a kto koho ohrozuje.

Rozbili ste Líbyu spolu so svojimi európskymi priateľmi, pretože ste nemali radi Kaddáfího a on vám nedal ropu za premrštnú cenu.

Celých 6 rokov ste viedli občiansku vojnu v Sýrii, pretože ste nemali radi Assada a vadila vám ruská námorná základňa v Sýrii a Assad bol pre vás veľmi proruský.

Napadli ste Irak zdanlivo, aby ste našli jadrové zbrane, a Afganistan zdanlivo, aby ste našli svojho bývalého priateľa Bin Ladena, a rozobrali ste obe krajiny, bombardovali ste mestá a dediny bez rozdielu, poslali ste všetko do Bagdadu z vašich rakiet Cruz odpálených križiakmi, ktorí poschovávaní v krytoch, zabíjali ženy a deti. Kto môže zabudnúť na tú noc.

A VY sa opovžiate hovoriť o nejakej demokracii? Vy, ktorí ste vybudovali najdokonalejšie centrum fyzického a duševného mučenia na Guantáname.

Vy, ktorí ste bez súdu obesili Husajna, ktorý bol pred pár rokov predtým vašim najlepším priateľom a spojencom?

Vy, ktorí ste svojimi vojnami a politikou vytvorili ISIS a Taliban.

Vy, ktorí ste zvrhli Salvadora Allendeho v Chile najkrvavejším prevratom, demokraticky zvoleného prezidenta, zavraždili ste ho v prezidentskom paláci a nastolili Pinochetovu najbrutálnejšiu diktatúru.

Vy, ktorí ste pri páde Berlínskeho múru slúbili Rusku, že NATO sa nerozšíri ani o centimeter, a dotiahli ste ho - vaše NATO - north atlantic terrorist organisation - rovnako do naruče Ruska napriek svojim sľubom a dohodám.

Vy hovoríte o demokracii, mieri a vojnových zločinoch v Rusku?

Celú Európu ste zaplnili perzskými raketami a riadenými strelami obklopujúcimi Rusko, toto vám nevedí, vy super moralisti?

Vy ste nedodržiali žiadnu z podmienok Minskej dohody, kým Rusko ich všetky dodržalo.

Vediete život darebákov a pokrytco.

Dokonca aj Hitlera financovali vaše vlastné nadnárodné spoločnosti a urobili z neho netvora.

Takže do skladačky vám chýbala už len Ukrajina, aby dokončila slučku NATO okolo Ruska, aby ho utopila.

Putin vás od roku 2009 varuje, že Ukrajina je červená čiara. V roku 2014 ste prevratom, ktorý ste VY sami vyvolali, zosadili Janukovyča, zvoleného prezidenta, použili ste nacistické a fašistické prápory na vyvraždenie ľudí a dosadili ste bábkovú vládu, aby pripravila krajinu na členstvo v NATO a EÚ.

Hovoríte o demokracii a inváziách v nezávislých štátoch?

Dnešné Rusko, keby chcelo, za pol dňa urobilo z celej Ukrajiny trávnik. Ale o to mu vôbec nejde.

Nechce zabíjať, obyčajných ľudí. Ukrajinci a Rusi sú bratské národy. A to je nakoniec tá najväčšia tragédia. Dodnes nehovoríte pravdu, vy mizerní klamári. Využívate bolesť ukrajinského, ale aj ruského ľudu a zavádzate svet. Áno. Rusko má pravdu. Toto je pravda. Varovalo, kričalo, žiadalo, aby ste mu už neťahovali slučku okolo krku. Márne!“

Pokračování z Dialogu číslo 360

Válka Ruska na Ukrajině

(Příprava USA a NATO na agresí proti Rusku)

Předmluva

Předložený text byl napsán před 24. únorem 2022, kdy jsem reagoval na stále intenzivnější pnutí mezi agresivními Spojenými státy, zeměmi NATO a Ruskem, obklíčovaným jejich vojenskými základnami, při uplatňování nespočetných sankcí proti němu. Navíc již v roce 2008 byl velením NATO schválen plán přijetí Ukrajiny a Gruzie do tohoto paktu. Přitom byl Spojenými státy zorganizován a řízen, dlouhodobě naplánovaný politický převrat, ke kterému došlo na Kyjevském Majdanu, na přelomu roku 2013 a 2014. Šlo o demonstrace, jichž se aktivně účastnili i přední politici s USA a EU, fakticky s výzvami ke změně režimu. Demonstrace se postupně zvrhly v brutální násilí. V únorových dnech 2014 pak došlo ke svržení demokraticky zvoleného prezidenta a legitimní vlády země.

K moci byli dosazeni politici vyhraněně protirusští, včetně neonacistů a jednostranně proameričtí, požadující vstup země do NATO. Po protiruských štvanicích a teroristických akcích na východě Ukrajiny, došlo v Doněcké a Luhanské oblasti k odmítnutí pučistické vlády v Kyjevě, ke vzniku samostatných republik a osamostatnění Krymu a jeho připojení k Rusku. 15. dubna 2014 zahájila ukrajinská armáda „zvláštní protiteroristickou operaci“ a tanky napadla město Slavjansk v Doněcké oblasti. Začala tak občanská válka na východě Ukrajiny.

Stanoviska Ruska k expanzivismu USA a NATO, končícímu až na jeho samotných hranicích (v případě Ukrajiny, slovy Putina „na zápraží domu“), byla euroatlantickými politiky v USA i EU, tak, jako i jejich celou propagandistickou mašinerií, naprosto bezohledně a arogantně ignorována.

Pro Rusko se stal nepřijatelným umístování odpalovacích zařízení v Rumunsku a v Polsku, ze kterých by bylo možné odpalovat střely Tomahawk, nosiče jaderných náloží. Pokud by tyto systémy byly umístěny na Ukrajině, tak do Moskvy doletí za pouhých 7 až 10 minut, a u hypersonických zbraní jen za 5 minut. To by se stalo pro bezpečnost Ruska skutečně obrovským problémem. Proto se zřejmě pro něj stalo nutností, za každou cenu zabránit Ukrajině, aby se stala reálným a krajně nebezpečným členem NATO, jeho nástrojem k totálnímu omezení nebo zničení Ruska. O tom mluvil Putin, v prosinci 2021, na aktivu důstojníků ruských ozbrojených složek. (Co jste to udělali? Putin vyslal ještě tvrdší slova, než se píše. PL, 22. 12. 2021.) A dnes Polsko dokonce žádá o dodání jaderných zbraní.

Zde se nalézají podstatná příčina věci, oně špatné a zavrženíhodné války na Ukrajině. V jejím hodnocení v zásadě souhlasím se stanoviskem komunistických stran, se kterými jsem se mohl seznámit. Při hlubším pohledu do historie, jde o události determinované zejména gorbačovštinou, politikou zrádců věci socialismu, přísluhovačů kapitalistickým, imperialistickým velmocem, kteří rozbili SSSR a společenství socia-

listických států, aby obnovili kapitalismus v těchto zemích.

Tím byly rozmetány hranice míru na euroasijském kontinentu, neboť k podstatě kapitalismu patří války, jako provádění politiky jinými, agresivními a násilnými prostředky, což je typické zvláště pro Spojené státy americké. A tak se imperialistické velmoci následně proti zkaptalizované Rusku obrátily. Rusko se ocitlo v obklíčení ekonomicky i vojensky mnohem silnějšími imperialistickými velmocemi, jež pro-

stojí politicky natolik vpravo, že je můžeme bez přehánění označit jako neonacisty.“ To jsou slova historika a někdejšího velvyslance USA v Rusku Jecka Matlocka (viz Bittner Wolfgang, Dobyví Evropy Amerikou, Nakladatelství Jaro, Praha 2014, s. 22-23).

„Dvě otázky ohledně karibské krize zní: Jak vlastně začala? A jak skončila? Její počátek se odvíjí od Kennedyho (dodnes permanentně idealizovaného „demokrata“-Z.K.) teroristických akcí proti Kubě a nebezpečí invaze v říjnu 1962.

jsem vám říkal - pokud to udělají, konečným výsledkem bude, že jejich země bude zničena. A tím, co děláme, tento výsledek v podstatě podněcujeme.“ (Tamtéž, Video Fili VID... 02:50-04:14.)

USA, NATO, Ukrajina a RUSKO

Podle bývalého spolkového kancléře (NSR) Helmuta Schmidta se organizace NATO „stala především nástrojem Američanů, po roce 1991 víc než kdykoli předtím... Spojené státy si s pomocí NATO nárokují vedoucí úlo-

tlaku Spojených států vůči Rusku (zprvu Sovětské Rusko, poté SSSR, dnes Ruská federace) v širších společenskopolitických a ekonomických aspektech, pak nelze nevidět, že dějiny Ameriky, dějiny Spojených států, jsou dějinami politiky expanze, agrese a podmaňování si dalších území, států a národů. A to jejich anexi, jak k tomu docházelo při samotném rozšiřování Unie. Byl to již W. Seward, ministr zahraničních věcí vlády A. Lincolna, „kdo vyjádřil daleko grandióznější vizi amerického impéria. Ten si vytyčil za cíl získání Havaje, Kanady, Aljašky, Panenských ostrovů, Mídejských ostrovů, a části Santa Dominga, Haiti a Kolumbie. Značná část jeho snů se mu opravdu splnila.“

Nenasytný „hlad“ Spojených států, po další půdě, nerostných surovinách a levné pracovní síle, byl od poloviny 19. století hnacím motorem jejich agresivní politiky, jež vyžadovala intervenci ve Střední Americe a v Karibiku. Po expanzi na západní pobřeží se vůdci USA obrátili na jih, kde, jak jsem uvedl, zabrali polovinu mexického území. Ve 30. letech minulého století byla již ekonomická hegemonie USA ve Střední Americe nepochybnitelná, neboť si během 40 let přisvojily víc než šest milionů čtverečních kilometrů území a zvětšily svou rozlohu desetinásobně. A to vše bylo „realizováno“ na základě plebiscitu (referenda), při uplatnění práva národů na sebeurčení? Tak jako v případě ukrajinsko-ruského Krymu?

K politické změně v zahraničněpolitické orientaci Spojených států směrem od amerického kontinentu, který měly víc než pod kontrolou, do Evropy a Asie, začalo docházet po rozpoutání první světové války. Nejprve uplatňovaly, při frázích o pacifismu a „neutralitě“, politiku „izolacionismu“. Přitom ovšem vydělávaly na dodávkách zboží a zbraní do Evropy a do války vstoupily jako poslední z velmocí až v roce 1918, tedy půl roku před jejím skončením. Spojené státy tak učinily jak proto, že chtěly získat rozhodující vliv při poválečném rozdělení světa, tak i proto, že musely něco udělat, aby zabránily vítězství svého velkého a nebezpečného konkurenta, Německa. O co jim však především šlo, bylo zajistit si splatnost svých obrovských úvěrů poskytnutých wallstreetskými bankéři, hlavně Anglii a Francii. Proto jejich porážku nemohly připustit!

Spojené státy, Anglie a Francie si chtěli „rozporcovat Rusko“ již po roce 1917

Nebyl to nikdo jiný než údajně velký „demokrat“ a americký prezident Woodrow Wilson, jenž se stal významným strůjcem intervence, proti rodící se sovětské moci. Byl to on, kdo nastínil americkou politiku vůči Rusku: Celá bělgvardějská vláda v Rusku by měla dostat pomoc a uznání Trojdhody. Kavkaz je součástí problému turecké říše, Střední Asie by se měla stát protektorátem Anglo-Sasů, Sibiř by měla mít oddělenou vládu a Velko-Rusko novou vládu (tj. ne sovětskou Z. K.).

V prosinci 1917 podepsala Anglie a Francie zvláštní, tajnou smlouvu o realizaci protisovětské intervence, podporovanou USA. Podle ní mělo být od Ruska odtrženo Pobaltí, Ukrajina, Kavkaz,

„Nádherná Amerika“ (11)

(Jiná, zakrývaná a zalháváná tvář USA)

ti němu vedou bezohlednou ekonomickou i ideologickou válku, skutečnou totální hybridní válku.

V tomto obklíčení, kdy se měla Ukrajina stát další vojenskou základnou NATO, bezprostřední hrozbou pro Rusko, bylo v nejvyšších kruzích vedení země rozhodnuto, provést jakousi „preventivní“, „obrannou“ armádní operaci, válku. Z lidského a socialistického hlediska je to odsouzené. Hodnotit však Rusko jako největšího agresora v současné době v Evropě, je falešné, neboť vychází jen z jevové stránky dané věci, daného procesu. Je třeba se držet dialektiky objektivního a subjektivního, podstaty a jevu, obsahu a formy, možnosti a skutečnosti, abychom se, přestože odmítáme válku jako nástroj pokračování politiky, a to násilnými prostředky, správně, na bázi pravdivého poznání, orientovali v kauzálních souvislostech této skutečnosti. To je ve střetu kapitalistických států, jehož jsme součástí na straně světovládání USA a tím i NATO.

Upřímně řečeno, pak žvanit o demokracii, svobodě a míru, je pokrytecké. Vždyť dnešní prezident USA J. Biden, který obviňuje Rusko z válečných zločinů, Putina nazval „řezníkem“ a volá pokrytecky po míru. Za Obamy se podílel jako vysoký politik (senátor) a posléze jeho viceprezident na vojenské intervenci v Jugoslávii i na válce v Iráku. Má tedy na svědomí minimálně statisíce, ne-li přes milion mrtvých.

Navíc v dubnu 2014 navštívil jako vice-prezident USA, spolu s šéfem CIA J. Brennanem, svou loutku J. Jaceňuka, jenž byl jimi v protiústavním převratu dosazen do funkce premiéra.

Ještě poznámku. Politické vedení kapitalistického Ruska je antileninské a antisocialistické. Lenin je pro Putina tím, kdo prý „podmiňoval Rusko“, když přišel při zrodu Sovětského svazu s otázkou práva národů na sebeurčení až do úplného oddělení. Nejsem tedy „putinovec“ a nemohu jím být.

Úvod

„Kdyby Čína začala organizovat vojenskou alianci s Kanadou a Mexikem, USA by to netolerovaly. My bychom se také neomezili jen na abstraktní principy mezinárodního práva. Zabránili bychom tomu ... Putin jedná tak, jak by za těchto okolností jednal každý ruský zodpovědný politik. Puč v Kyjevě loni v únoru svedl v bezpečnostním aparátu dohromady lidi, kteří jsou vehementně protirusky orientováni a kteří

Její konec nastal po odmítnutí ruských nabídek, které by se zdály férové každému „racionálně myslícímu člověku“, ale byly nemyslitelné. Podrývaly totiž základní princip, že USA mají jednostranné právo rozmístit jaderné rakety kdekoliv na světě a namířit je proti Číně, Rusku nebo komukoli jinému. Dokonce i na jejich hranicích...“ (Chomsky, Noam: KDO VLÁDNE SVĚTU?, Karolinum, Politeia 2019, s. 137.)

„Rozšiřování NATO pro Rusko neskončilo, je to realita... Nejde o budoucí rozšiřování NATO, ale o to současně. Rozšiřování NATO představuje pro Rusko následující: Hluboce porušený slib Rusku, který dal první Bush, že za návrat sjednoceného Německa do NATO se NATO nebude dále rozšiřovat na východ. To je mimo jakoukoli diskusi! ... Spojené státy daly své slovo a je to slovo nepoctivých zprostředkovatelů, a když to nedostanete písemně, tak vás podvedou. Porušili jsme své slovo. A když Putin i Medvedev veřejně říkají Madeleine Albrightové a dalším, my Rusko se cítíme podvedeni a zrazení, tak to je to, o čem mluví. Do jaké míry vám můžeme věřit? Za druhé představuje vojenské obklíčení. Když sedíte v Kremlu a podíváte se ven, kde je NATO a kam chce jít, je všude! Je všude na hranicích Ruska.“ Slova profesora newyorské univerzity Sthepana F. Cohena. (Video Fili VID-20220310-VA0001.mp4, 01:17-02:37.)

V roce 2015 expert na mezinárodní vztahy, profesor politologie John J. Mearsheimer upozorňoval, že USA záměrně buzeruje Ukrajinu, aby zaujala tvrdý postoj k Rusku, pod falešnými sliby, že ji přivítáme na Západě: „Ve skutečnosti si ale myslím, že se tu děje to, že Západ vede Ukrajinu cestou falešných nadějí a konečným výsledkem je, že Ukrajina bude zničena. A domnívám se, že politika, kterou prosazují, tedy neutralizovat Ukrajinu a pak ji ekonomicky vybudovat a dostat ji ze soupeření mezi Ruskem na jedné straně a NATO na straně druhé je to nejlepší, co by se Ukrajině mohlo stát. To, co děláme, je povzbuzování Ukrajinců, aby si s Rusy tvrdě zahrávali! Povzbuzujeme Ukrajince, aby si mysleli, že se nakonec stanou součástí Západu, protože my nakonec porazíme Putina, a nakonec dosáhneme svého. Čas je na naší straně. A Ukrajinci s tím samozřejmě souhlasí. A Ukrajinci téměř vůbec nejsou ochotni přistoupit na kompromisy s Rusy a místo toho chtějí pokračovat v politice tvrdé linie. No, jak už

hu v Evropě.“ (Viz Ganser Daniele, Nezákonné války. Jak země NATO sabotují OSN. Kronika doby od Kuby po Sýrii, s. 250.) Spolková kancléřka Angela Merkel se „vůdcovským aspiracím USA plně podřídila a postavila se za amerického prezidenta George Bushe a jeho plán na přijetí Ukrajiny a Gruzie do NATO. „Řekli jsme, že Gruzie a Ukrajina budou členy NATO, pokud si to budou přát,“ prohlásila Merkelová 17. srpna 2008 v ruském Soči. „Toto stanovisko zůstává nezměněno.“ (Tamtéž, s. 250.) K falešným, tedy prolhaným slibům nejvyšších představitelů USA a NATO, se následně vrátím.

Spojené státy americké, mohou mít stovky svých vojenských základen, včetně raket s jadernými hlavicemi, všude na světě. Podle našich politických pseudodemokratů, totálně nekritických a agilních služebníků USA, je to přeci „OK“. Je to to nejlepší, co vůbec může být, „demokracie“ „nedemokracie“, „válkanéválka“! Ano všude na světě, tedy i u hranic dnes sic již nesocialistického, ale kapitalistického, oligarchického Ruska. A to vše „díky“ neprincipiálnímu, ne-li přímo podvodnému jednání zrádce Gorbačova a jeho parťáků při jednáních s nejvyššími představiteli USA, v době sebeustrukce, a nakonec totální likvidace SSSR a dalších socialistických zemí. Dal jen na slova svých údajných přátel, jak to muselo být, pro kritické, racionálně myslící politiky jasné, na planá slova! Tady, v kontrarevolučních převratech a předání bývalých socialistických států západním, kapitalistickým mocnostem, jsou kořeny dnešních tragických událostí, nejen pokud jde o Ukrajinu a Rusko.

Tak jako dřívější Sovětský svaz, tak ani dnešní Rusko nesmí mít vojenské základny v jiných zemích, blízko USA. Dokonce dnes již ani nesmí realizovat vojenská cvičení na svém území v blízkosti jiné země, neboť tak prý jde o ohrožení míru. SPOJENÉ STÁTY však MOHOU realizovat své agresivní a NEZÁKONNÉ VÁLKY, všude, kde se pro to rozhodnou. A to proto, že jsou mimo jiné tolerovány ze strany jimi manipulované a sabotované OSN, jejíž nosná pravidla a zákony porušují.

USA se zrodily a rozšiřovaly na bázi podmaňování si jiných států a národů

Máme-li seriózně hodnotit současnou situaci ve střední a východní Evropě, především ve vztahu, k již mnohaletému ná-

Don, Krym, Střední Asie, Besarábie a jiná území, jež se měla stát koloniemi imperialistických velmocí. Angličtí a francouzští imperialisté se též dohodli na **rozdělení Ruska** na sféry jejich vlivu: **anglická zóna** měla být vytvořena z Kavkazu, Kubáně a Donu.

Z Ukrajiny, Besarábie a Krymu měla být vytvořena **francouzská sféra**. Dálný východ a Sibiř, měly být **sférami vlivu USA a Japonska**. Šlo o **geografickou mapu „rozporování Ruska“** mezi imperialistické velmoci Dohody, kterou **připravilo** pro americkou delegaci na jednání **ministerstvo zahraničí Spojených států**.

Připomeňme, že **od 30. do začátku 40. let** minulého století **zastávaly** Spojené státy ve vztahu k Evropě, obdobný postoj, jako před a na počátku 1. světové války. Tedy **politiku izolacionismu a „neutrality“**, neboť **světovou hospodářskou krizí**, která vypukla v jejich zemi, **ztratily své postavení, jež získaly za 1. světové války**, když došlo onou rychlou přeměnou k tomu, že se z dlužníka Evropy, staly jejím věřitelem. Tato krize zvláště v Evropě, za podpory velkokapitálu, dala do pohybu fašistické tendence, kdy si ani nový prezident Roosevelt zpočátku neuvědomoval, že fašistické mocnosti mohou vážně ohrozit i Spojené státy. Přitom, se zde **seskupovala široká fronta představitelů velkokapitálu a nejrůznějších politických reakcionářů, jež se snažila zabránit vstupu USA do protihitlerovské koalice**. Nemluvě o tom, že takové významné firmy jako Ford, General Motors, Standard Oil, Alcona, ITT, General Electric, výrobce munice Du Pont a další **pomáhaly fašistickému Německu** tím, že s ním obchodovaly, dodávaly mu techniku a potřebný materiál až do roku 1941, kdy někteří pokračovali potajmu i poté.

Spojené státy po skončení druhé světové války ovládly nejen Západní Evropu

(Nezákonné války USA a zemí NATO)

Po skončení druhé světové války se opět ukázalo, kdo na ni, s mnohem menšími ztrátami na životech svých občanů, **nejvíce ekonomicky a politicky vydělal**. Byly to opět (tak jako po první světové válce) **Spojené státy**, které přitom již v té době **zastrašovaly a vydíraly svět svým monopolem na atomové bomby, vojenskými základnami nejen v Evropě**. V té době (v roce 1949) měly **po celém světě 400 námořních a leteckých základen**.

Proto již v roce 1947 přišly s „Trumanovou doktrínou“, která byla **vyjádřením agresivní politiky USA, „legalizováním“ jejich bezohledného, otevřeného vměšování do vnitřních záležitostí nejen evropských zemí**. Na základě této doktríny **intervenovala armáda Spojených států v Řecku**, poté vedla válku v Koreji. Uvedená doktrína byla rychle **poděpena „Marshallovým plánem“ „pomoci“**, jehož cílem bylo **předně odvrátit velkou hospodářskou krizi z nadvýroby, jež dolehla na Spojené státy skončením světové války, která jim umožnila obrovský rozvoj s nebývalým odbytém potřebného zboží nejen pro vedení války (včetně potravin)**, jehož bylo v USA po skončení války, nadbytek. Zároveň tím byla realizována „doktrína zadržování komunismu“, neboť šlo, o **upevnění, ka-**

pitalistických ekonomik západní Evropy, pod kontrolou USA, aby zde byly oslabeny revoluční tendence boje za socialismus.

Spojené státy, v radě případů společně s některými členskými státy paktu NATO, jemuž vévodí, po druhé světové válce **rozpoutaly novou - „studenou válku“** proti SSSR a lidově demokratickým zemím, **mixovanou agresemí, horkými válkami proti dalším zemím**, které usilovaly v protimperialistickém, národně osvobozeněckém boji o svou samostatnost a nekaptalistickou cestu vývoje, o lidovou demokracii a socialismus.

Kromě již připomenuté války v Koreji, to byly nezákonné války USA a NATO proti **Íránu (1953), Guatemale (1954)**, Francie a Británie proti **Egyptu (1956)**, USA v roce **1961** proti Kubě a v roce **1964** proti **Vietnamu, Laosu a Kambodži**, dále to byla **Nikaragua (1981), Grenada (1983) a Panama (prosinec 1989)**.

Příklady důsledků válek USA a NATO v 50. až 70. letech minulého století

Korea

Válka v Koreji, jejíž důsledky byly **děsivé, katastrofální**, neboť američtí agresori, bezohledně drtili sever i jih, kdy oblíbenou municí byl nejen **napalm** a **takřka každé velké město v Severní Koreji shořelo na prach** a v Jižní Koreji toho zůstalo ušetřeno jen o málo více. Byly použity i **bakteriologické zbraně a Američané otevřeně hrozili svržením atomových bomb**. Jen na **Pchojongjang svrhli 435 000 těžkých bomb, což byl větší počet, než mělo hlavní město KLRD obyvatel**. USA také začaly **bombardovat přehrady** poblíž severokorejského Pchjongjangu, čímž **způsobily obrovité záplavy a zlikvidovaly úrodu rýže**. Ve jménu „**svobodného světa**“, jeho ideálů „**svobody**“ a „**humanity**“, **padlo v této válce na 4 milióny Korejců a přes 50 tisíc Američanů**.

Vietnam

Vietnamská válka začala velkou lži (vymyšlené dva měsíce před jejím zneužitím v Pentagonu a CIA) o „**incidentu**“ v Tonkinském zálivu (ve vodách u břehů severního Vietnamu), **na které postavil prezident Johnson** zahájení války Spojených států proti Vietnamu. Během ní (1965-1975), **USA shodily** (vesměs kobercovým bombardováním) **na Vietnam třikrát víc bomb, než použily za celé období druhé světové války**. Arzenál jejich bomb se rozšířil o **napalm, tříštivé pumy a bílý fosfor**, který prohořívá z kůže rovnou až na kost a způsobuje strašlivou smrt. Např. jen v roce 1966 uskutečnila **americká armáda 17 rozsáhlých** (vojenských) **ofenziv, připravila o střechu nad hlavou přes tři milióny lidí**. Přibližně **pětina jihovietnamské populace**. (Válka ve Vietnamu (1), *Peklo na zemi, dokument USA, (Nacionalismus a budování národa 1945-1960; 10:55.)*)

K bezprecedentní, totálně zločinné, bezohledné, nelidské **metodě masově likvidující nejen životy nevinných lidí, ale i přírodu**, patří to, že se postupně začaly **používat defolianty**. **Chemické zbraně**. Byly to **prostě prostředky na hubení plevele** (herbicity). Nakonec měly **zničit téměř třetinu všech vietnamských lesů**. Jestliže zdevastovaná džungle přesto nakonec přežila defolianty, zbývalo **jediné řešení: VŠECHNO SPÁLIT!** I to bylo

poslání **NAPALMU**. Jehož zápalná směs dosahovala po výbuchu dvou tisíc stupňů celsia. (Z *dokumentu: Neznámé pohledy na Vietnamskou válku – 2 – Tajemství zbraní – 23:52-25:20.*) V letech 1965-1975 **Američané na Vietnam svrhli asi 45 miliónů tun bomb** a ve válce použili mnoho nových zbraní a otestovali i účinky **72 miliónů litrů herbicidů**. (Vietnam si připomněl konec války. Po 40 letech už USA nejsou nepřitelem, ČT 24, Aktualizováno 1. 5. 2015.)

Nešlo tedy o nic jiného než o **obludný zločin proti lidskosti**.

K extrémním zločinům proti lidskosti, patřila i bestiální brutalita esesáckého ražení u amerických vojáků, jež se projevovala při masovém vraždění vietnamských civilistů. K nejznámějším patří **zmasakrování víc než pěti stovek civilistů ve vesnici My Lai** (březen 1968). Byly tam znásilňovány, skalpovány a mrzačeny malé děti, těhotné ženy i starci. Na americké vojáky mezitím nevpálil ani jediný výstřel. (Stone, O., Kuznick, P.: *Utajené dějiny Spojených států, Temné stránky americké historie... Press Brno 2015, s. 221.*)

V roce 1995, **20 let po porážce Američanů**, oznámila **vietnamská vláda** o jak obrovské množství zabítých lidí v této válce šlo: **byli to 4 milióny vietnamských civilistů a 1 milión sto tisíc vojáků**. **Uvedenému, jistě pravdivému tvrzení, se velmi přiblížilo následně prezentované stanovisko McNamary**, v sérii filmového dokumentu „*Americké století očima Oliveira Stonea, část 7, Johnson, Nixon a Vietnam, Štěstěna odvrátila tvář“*, (49:08-51:10); *totéž viz Stone, O., Kuznick, P.: Utajené dějiny Spojených států, Temné stránky Americké historie... s. 232: „Když stárnoucí a už moudřejší McNamara navštívil v roce 1995 Vietnam, připustil, že navzdory oficiálním Americkým odhadům během války nezemřely dva milióny, ale až 3,8 miliónů Vietnamců. Oproti tomu Američanů v boji zahynulo 58 tisíc a 200 tisíc bylo zraněno. Spojené státy obrátily v trosky 9 tisíc z 15 tisíc jihovietnamských vesnic. Na severu pak všech šest průmyslových center, 28 z 30 provincií a 96 ze 116 okresních měst.*

V krajině zůstala spousta nevybuchlé munice. Životní prostředí bylo zamořeno 70 milióny litrů herbicidů. Většina původních vietnamských pralesů zmizela! Následky chemické války postihlo několik generací a jsou dodnes ke spatření v nemocnicích na jihu, kde byly defolianty užity. Mrtvá embrya ve sklenicích. Děti narozené s hrozivým znetvořením. Výskyt rakoviny mnohokrát vyšší než na severu země.“

Tato fakta připomínám proto, že generace mladých lidí studujících v od začátku 90 let o uvedeném naprosto nic nevědí a mnohé to ani nezajímá.

Nezákonné války po porážce socialistických zemí v Evropě

Po uskutečněných převratech a **porážce socialistických zemí v Evropě na čele s SSSR, to byly mj. tyto NEZÁKONNÉ VÁLKY** (nešlo o války sebeobránné nebo vedené na základě výslovného mandátu Rady bezpečnosti OSN) **USA a NATO**. Přitom vlastně všechny takovéto války **Spojených států a NATO začínají, jsou založeny na velkých lžích**, tak jak tomu bylo nejen při napadení, ve válce ve Vietnamu.

Jugoslávie. Po jejím postupném rozbití za asistence USA a Německa (které již v prosinci 1991 uznalo vyhlášení nezávislosti Chorvatska a Slovinska na ostatních státních útvarech federativní Jugoslávie, kdy došlo k otevření prostoru ve střetech mezi nimi, k letité občanské válce. Přes přítomnost „modrých příleb“ OSN v Bosně (od léta 1995), zde tvrdě proti sobě tvrdě bojovali bosenští Chorvati, Srbové a armáda bosenských muslimů – která byla vytvořena pomocí peněz a militantních bojovníků, džihádístů z islámského světa, kteří v 80. letech společně s CIA bojovali proti Rusům v Afganistánu a nyní se slétali do Bosny, bojovat za „demokracii“. Přes varování před zásahem NATO, **zahájily 25 a 26. května 1995, na „žádost“ USA, letouny NATO bombardování srbských pozic v blízkosti Sarajeva**.

V březnu 1999, po mediální masáži světové veřejnosti, že Srbové jsou zločinci a vraždí slušné a mírumilovné Albánce v Kosovské části Srbska, zahájily letouny NATO bombardování Srbska. Jak o tom mluvil např. **Ministr obrany USA W. Cohen**: „V Kosově je již sto tisíc mužů vojenského stáří nezvěstných... je možné, že byli zavražděni“. Informační **Agentura USA /USIA/**: „Počet etnických Albánců, o nichž nejsou zprávy, se pohybuje od 250 tisíc ... až po víc než 400 tisíc.“ A to je ono: **Metoda lži a manipulací se stala nejběžnější metodou USA při realizaci jejich agresí!** Proto, že Srbové údajně dělají etnické čistky, vraždí a znásilňují, **rozhodli se naši američtí přátelé a šéfové v NATO**, že je třeba zakročit.

Ztrestat Srby intenzivním (slovy velkého „humanisty“ V. Havla), „**humanitárním bombardováním**“, pomoci její teroristické kosovské osvobozeněcké armádě (UCK, kterou USA podporovaly od roku 1995), osvobodit kosovské Albánce, „**vyčistit“ Kosovo od Srbů, rozbit Srbsko instalováním Kosovské republiky nezávislé na Srbsku, jako Kosovská republika**.

V září 2020 uznalo samostatnost Kosovské republiky 98 členů OSN z celkových 193.

Sýrie (od 2011 - tak jako v Afghánistánu 80. let i zde šlo o skrytou válku USA a NATO, kdy jejich **pěší armádou** proti Asádově vládě, **byli džihádisté**.

Ke **svržení syrského režimu v červenci 2011** dokonce **vyzvala ministryně zahraničních věcí USA Hillary Clintonová; bombardování Sýrie se vedle USA z NATO zúčastnila i Francie, Velká Británie, Turecko, dokonce i Německo**.

Mírně řečeno je víc než trapné, když **dnes mnozí nejen údajní „experti“** na zahraniční politiku, na Rusko atd., tak jako i celá **plejáda předních politiků u nás, naprosto ignorují výše uvedené skutečnosti, existenci NEZÁKONNÝCH agresí a válek ze strany NATO**. Přitom obviňují Rusko, že prý ono běžně **nerespektuje mezinárodní právo a je hrozbou míru ve světě**. Tak jako nový premiér Fiala a všichni kolem něj, kteří úpěnlivě zdůrazňují, že NATO je prý obranné společenství „**demokratických zemí“**, **brání mír nejen v Evropě**. Nejde ovšem o nic překvapivého. Vždyť jsme vazaly právě USA, Německa. **Stali jsme se bez referenda členy NATO, jsme ne-li kolonií, tak bezesporu faktickou polokolonií našeho, tak uctívaného a obdivovaného Zápa-**

du. A to je pro tyto lidi nepodstatné, vlastně je to to nejlepší, co nás mohlo potkat. Ač ozebračení a ve vazalských vztazích, přeci však ve „**svobodném světě**“.

Kdo permanentně ohrožuje mír ve světě a nyní i v Evropě: USA, NATO nebo Rusko?

Putin, který nyní tlačí na stažení NATO zpět na Západ, si také před Vánoce (2021) na tradiční tiskové konferenci stěžoval: „**V devadesátých letech nám slíbili – ani centimetr na východ. A nyní jsou v Polsku a Rumunsku raketové systémy. Kdo koho ohrožuje? Přišli jsme my k hranicím USA nebo Británie? Vy nám musíte dát garance. Teď hned.**“ (Rusku bylo slíbeno **nerozšiřování NATO na Východ, tvrdí nalezený dokument, Parlamentní listy, 19. 2. 2022**)

V zemích pseudodemokratického Západu, kam dnes patří i ČR (se svými, ve vztahu ke Spojeným státům horlivě servilními politiky a publicisty), je Rusko vykreslováno jako po zuby vyzbrojená a nebezpečná, agresivní země ohrožující, jak jsem již uvedl, nejen Evropu, ale celý svět. „**Fakta však jednoznačně ukazují, že to není Rusko po zuby ozbrojené, ale USA**. V roce 2018 představovaly **ruské vojenské výdaje 61 miliard dolarů a americké 649 miliard dolarů**... Ale jaderná velmoc Rusko... v blízkosti hranic **má o mnoho méně vojenských základen, konkrétně v Gruzii, Arménii, Bělorusku, Vietnamu, Kazachstánu, Kirgízi, Tádžikistánu, Sýrii a Moldávii.**“ (Ganser Daniel, *Impérium USA. Bezohledná světová velmoc, Torden 2021, s. 309.*)

Jen dvě ze sedmi uvedených (Vietnam a Sýrie) **jsou země mimo bývalý Sovětský svaz, jehož součástí bylo právě i Rusko**.

Přitom „**USA mají v zahraničí víc jak 700 vojenských základen**“. **Ano kromě „mnohých atomových bomb, nejvyšších vojenských výdajů a největších zbrojářských společností má impérium USA i nejvíce vojenských základen jako kterákoliv jiná země**. **Americké jednotky jsou rozmístěny na vojenských základnách, a je možné je kdykoli aktivovat**... Když spočítáte jen velké vojenské základny v hodnotě nejméně 10 miliónů dolarů, potom **má Pentagon více jak čtyři tisíce vojenských základen v USA, a víc jak pět set vojenských základen v zahraničí, tedy celkem 4 500 vojenských základen po celém světě**.

„**Německo se 194 vojenskými základnami je zemí, která je nejvíce pokrytá vojenskými základnami USA**, následuje **Japonsko se 121 s Jižní Koreou s 83 vojenskými základnami**. USA udržují vojenské základny také v **Austrálii, na Bahamách, v Bahrajnu, Belgii, Bulharsku, Kambodži, Kanadě, Kolumbii, Kostarice, Egyptě, Salvadoru, Řecku, na Kubě, Hondurasu, na Islandě, v Itálii, Keni, Kuvajtu, Holandsku, Norsku, Ománu, Peru, Portugalsku, Kataru, Rumunsku, Singapuru, Španělsku, Turecku, Spojených arabských emirátech, Velké Británii a dalších zemích**... Americký politolog Chalmers Johnson, který učil na Kalifornské univerzitě v San Diegu, **spočítal vojenské základny v USA, a dospěl k závěru, že v roce 2005 měly USA 727 vojenských základen mimo území USA.**“ (Tamtéž, s. 36-38) Dnes i v Polsku, Albánii a Kosovu aj.

Tak tomu je u tohoto bezohledného a agresivního impéria.

U této skutečné **říše zla**, která byla kdysi trefně označovaná za „**světového četníka**“, který bezkonkurenčně a bez skrupulí zasa-

huje všude tam, kde se projeví pokrokové, národně osvobozené, lidově demokratické a socialistické názory a tendence! **Impéria, jež stojí na čele „mirumilovného“ paktu NATO.** Ano, jsou to **Spojené státy, které již od svého vzniku dychtí po světovládě a své zájmy a svou vůli prosazují, vnucují jiným zemím a národům nejen „ohněm a železem“, jaderným vydíráním, ale i propagandistickou manipulací.**

Není proto náhodné, že „**mají na vojenských základnách rozmístěných po celém světě víc jak 200 000 amerických vojáků.** Žádná jiná země neposlala do cizí země víc svých vlastních vojáků ... Nejvíc obsazené je nyní *Japonsko* s 39 000 americkými vojáky. Druhou nejvíc obsazenou zemí je *Německo* s 34 000 americkými vojáky. Podle údajů zveřejněných Pentagonem (2018) je v *Jižní Koreji* umístěných 23 000 amerických vojáků, okolo 10 000 amerických vojáků bylo v roce 2018 v *Afganistánu*, a 6 100 amerických vojáků bylo nasazeno v *Iráku.*“ (Tamtéž, s. 38-39.)

Vládnoucí kruhy velkokapitálu nejen Spojených států, zvláště od srpna 1975 (po Závěrečném aktu Konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě) neustále přemýšlely a dodnes přemýšlejí otázku respektování a „dodržování lidských práv“. A to především v zemích tehdejší světové socialistické soustavy, aby mohly zasahovat do jejich vnitropolitických záležitostí, s cílem zde podněcovat a podporovat „**disidentská hnutí**“ a tak destabilizovat tyto země, aby v nich došlo ke kontrarevolučním převratům, k obnově kapitalismu.

Přitom, zvláště pokud jde o jejich vlastní zemi, pak se o problémech s dodržováním „lidských práv“ mlčí, nemluví o velkém a permanentním porušování mezinárodního práva právě Spojenými státy. Politická reprezentace tohoto agresivního impéria spolu s jeho přísluhovači, přitom dlouhodobě vyřvává do světa lži, o válečné hrozbě ze strany Ruska a Číny – Čínské lidové republiky.

Nezákonná válka USA a NATO proti Ukrajině

Byla to **gorbačovská a jelcinovská „perestrojka“** (koordinovaná konzultacemi nejen s prezidenty USA), v jejímž důsledku došlo k **destrukci socialistických států v Evropě a samotného Sovětského svazu**, jehož pevnou součástí byla od roku 1922 i **Ukrajina** (Ukrajinská sovětská socialistická republika). Tato „perestrojka“ uvolnila v mnohonárodnostní federaci politický prostor pro **nacionalistické a antisocialistické síly**. Umožnila Rusku (Jelcin za faktické podpory Gorbačova), **Ukrajíně** (Kravčuk) a **Bělorusku** (Šuškevič), **při totálním porušení ústavních a celé řady dalších zákonů SSSR a zcela za zády nejvyšších orgánů země** (Nejvyšší sověť SSSR), na sklonku roku 1991, **naplno rozbit SSSR**. Pro jehož zachování se v celosvazovém referendu 17. 5. 1991 **vyjádřilo 76,4 % občanů!**

Vedoucí činitelé **Ukrajiny se zcela neústavně, nezákonně, podíleli již na rozbití SSSR, ač to bylo v rozporu i s již zmíněným referendem, jehož se zúčastnilo 113, 5 milionů občanů Sovětského svazu, z nichž 2/3 se rozhodly pro jeho zachování.** Při rozbití SSSR, šla samozřejmě vláda lidu – demokracie – stranou. Politické moci se chopila

lumpenburžoazie, která nastolila „**demokracii poamerickou**“. Došlo k plutokratizaci a **oligarchizaci** politiky nejen v jelcinovském Rusku, ale zvláště i na Ukrajině.

K těmto **oligarchům**, kteří si tak jako dřív, nadále nominují do parlamentu své kandidáty, patřili a patří: bývalý prezident **Viktor Janukovič** a následný prezident, **miliardář, „Čokoládový král“ Petro Porošenko**, jako bývalý ministr zahraničí velmi blízký vládě Spojených států, který během jednání výboru NATO-Ukrajina (prosinec 2009) vyzval západní kolegy, aby „**kladli odpor jakýmkoli pokusům Ruska posílit si sféru vlivu či uplatňovat právo veta na snahu Ukrajiny vstoupit do Severoatlantické aliance**“. Jde o člověka zdiskreditovaného věrohodnými obviněními z korupce. K dalším nejbohatším a velmi vlivným oligarchům patří **Rinatu Achmetov**, který patřil mezi 50 nejbohatších na světě, (v roce 2011 odhadoval časopis *Forbes* hodnotu jeho majetku na 16 miliard dolarů, tj. asi 270 miliard Kč). Se svým smíšeným koncernem System Capital Management (SMC) zaměstnává kolem 300 tisíc lidí. Do jeho impéria patří doly i ocelárny, telekomunikace a média, energetika a banky. Jen jeho firmy DTEK kontrolují polovinu ukrajinské těžby uhlí a třetinu trhu s elektřinou. Dále je to **Ihor Kolomojskij**, miliardář, který v Dněpropetrovsku vybudoval své průmyslové a finanční impérium Privat-Group. Nějaký čas byl druhým, poté třetím nejbohatším Ukrajinem a nyní se prý chce stát jedničkou. Staví se proti jakémukoli vyjednávání s proruskými separatisty a žádá jejich zničení. K vlivným oligarchům dále patřili a patří: bankéř a bývalý starosta **Kyjeva L. Červoneckij**, podnikatel v plynovém průmyslu **D. Firtaš**, zeť bývalého prezidenta **L. Kučmy**, **V. Pinčuk**, bývalá premiérka **J. Tymošenkova** a bývalý premiér **Lazarenko** ad.

To se nakonec naplno projevilo v roce 2014, realizací **polofašistického puče na Majdanu**, při přímé jeho organizaci Spojenými státy, za asistenci i EU.

Přitom v **dubnu 2008** na vrcholném summitu NATO v Bukurešti **predeterminoval americký prezident George Bush ml., další krizový vývoj na Ukrajině, ve vztazích Ukrajiny a Ruska. Podpořil totiž plán na přijetí Ukrajiny a Gruzie do NATO**, přestože si byli Američané plně vědomi, že tím Rusy pobouří, neboť **to bylo v rozporu s jejich slibem, že se NATO na východ rozšiřovat nebudou**. V roce „**1991 se Varšavská smlouva rozpuštěla a impérium USA využilo slabost Moskvy na rozšíření svého vlivu na východní Evropu, k přijetí bývalých členských států Varšavské smlouvy do NATO**. Výsledkem bylo, že se **velká část severoevropské nížiny dostala pod vliv USA**, které tam (jako „demokraté“ a „mírotvůrci“ – Z. K.) **okamžitě umístily tanky a rakety**, přestože bylo Rusům přislíbeno, že to neudělají.“

Ganser Daniele, Impérium USA. Bezohledná světová velmoc, TORDEN 2020, s. 310-311; „K 50. narozeninám NATO, když vojenská aliance vedená americkým prezidentem Billem Clintonem vedla nezákonnou agresivní válku proti Srbsku, se v roce 1999 stalo Polsko, Česká republika a Maďarsko členy NATO. Bulharsko, Estonsko, Lotyšsko, Litva, Rumunsko, Slovensko a Slovinsko vstoupily do NATO v roce 2004. Albánie a Chorvatsko byly přijaté v roce 2009. Černá hora vstoupila do NATO v roce 2017. V důsledku této expanze se počet zemí NATO zvýšil na současných 29 zemí. Z pohledu Rusů je expanze NATO na východ porušením slova a provokací.“ (Tamtéž, s. 311)

Výše uvedenou myšlenku prezidenta **Bushe podpořili Britové. Francie a Německo se tedy postavily proti.** Přesto v závěrečném prohlášení bylo uvedeno, že dnes, **3. dubna 2008 se „aliance usnesla, že tyto dvě země (Ukrajina a Gruzie) se mají stát členskými státy NATO“.**

Tato **organizace NATO „se stala především strategickým nástrojem Američanů, po roce 1991 víc než kdykoli předtím.“** To jsou, jak jsem již výše uvedl, slova tehdejšího spolkového kancléře Helmuta Schmidta.

„Čtyři měsíce po summitu NATO, **8. srpna 2008, napadla Gruzie s americkou podporou odštěpenkou jižní Osetii.** Gruzínský prezident **Michail Sakašvili předtím povýšil vstup své země do NATO na národní prioritu a doufal, že se s americkou podporou jižní Osetie znovu zmocní.** Gruzínská armáda byla **cvičena americkými důstojníky.**“ Šlo o útočnou, tedy nezákonnou válku. (*Ganser Daniele, Nezákonná válka. Jak země NATO sabotují OSN. Kronika doby od Kuby po Sýrii, GRADA PUBLISHING 2017, s. 250-251.*) Takové jsou Spojené státy, jejich NATO a EU. Amerika je prostě **Amerika**

Od dvacátých let 20. století šlo vždy, a zvláště jde dnes, o ještě intenzivnější a razantnější expanzi (našich dnešních velkých „amerických přátel“), kam jinam než na východ. Jde přeci o to **zkrotit ono „nedemokratické“ a neposlušné Rusko.** A to nelze jinak, než **jej sevřit „do kleští“**, smrtelně jej přidusit a ovládnout! Být se svou US válečnou mašinerií na jeho samotném prahu, na hranicích této země! **A to by nebylo možné bez využití „mírotvorného“ paktu NATO**, kterému vévodí USA, tento po 77 let od druhé světové války **největší, masový, naprosto nepřekonaný válečnický agresor.** Vždyť (1) žádná jiná země nebombardovala tolik jiných zemí a neshlo tolik vlád jako USA od roku 1945; (2) mimo své území mají víc než 700 vojenských základen; (3) jsou největším exportérem zbraní na světě a (4) mají největší rozpočet na zbrojení na světě!

To nestačí. Pod vedením USA se **NATO musí rozšiřovat dál. Dál na východ.** Ať to stojí cokoli! A pozor, tady jde ještě o jeden významný faktor toho všeho, co souvisí s ovládnutím prostoru na Ukrajině, a zatažení této země do války s Ruskem. Upozorňuje na to opět Daniel Ganser v souvislosti s pučem v Kyjevě. Podle něj: „Svržení politici na Ukrajině chápa-li, že za puč v Kyjevě bylo zodpovědné americké impérium. Američané jednoznačně tlačili na konfrontační vývoj,“ vysvětlil svržený předseda vlády Nikolaj Azarov. **Vedoucí demonstrace** na Majdanu vcházeli dovnitř i ven z **velvyslancův USA a dostávali odsud rozkazy. Nikdy však nešlo o Ukrajinu**, vysvětluje Azarov, ale o zápas o Eurasii. „**Ukrajina byla jen klíčem strategické operace Američanů, který měl zabránit existenci euroasijského hospodářského prostoru ze západní Evropy do Vladivostoku,**“ vysvětlil Azarov princip „**rozděl a panuj**“. (*Ganser Daniele, Impérium USA. Bezohledná světová velmoc, TORDEN 2020, s. 314.*) Šlo o to, zabránit vzniku nového a silného ekonomického společenství (takových ekonomik jako ČLR, Mongolsko, Indie, Irán, Rusko aj., nezávislého na USA a jeho vazalské EU).

Převrat na Ukrajině v únoru 2014 iniciovaný a organizovaný Spojenými státy

„**Byl to Západem sponzorovaný puč, o tom není žádných pochyb**“ – prohlásil bývalý důstojník CIA Ray McGovern. **Spojené státy svrhly vládu na Ukrajině a Victorie Nulandová (náměstkyně ministerstva zahraničních věcí USA a pověřenkyně pro EU – Z. K.) tahala v americkém ministerstvu zahraničních věcí za nitky, spolu s americkým velvyslancem na Ukrajině Geofferyem Pyattem.** (Tamtéž, s. 253-254.)

Šlo **nejen o sponzorování puče, ale i o zásadní vliv na jeho zorganizování.** Poté, co se ukrajinský, legitimně zvolený prezident, **Viktor Janukovyč, v listopadu 2013 zdráhal podepsat asociální dohodu s EU**, došlo na náměstí Majdan v Kyjevě, k velkým, agresivním **demonstracím.** Dokonce za **aktivní účasti předních politiků USA a EU.**

*Náměstkyně ministra zahraničí USA Victoria Nulandová, senátoři Chris Murphy a John McCain, ministři zahraničí Německa a Holandska Guido Westerwelle a Frans Timmermans, komisařka Evropské unie pro zahraniční věci a bezpečnost Catherine Ashtonová, dokonce bývalý prezident Gruzie Michail Saakašvili, europoslanec Jacek Protasiewicz, Linas Linkevičius - ministr zahraničí Litvy, která předsedá Radě EU, bývalý polský premiér Jaroslav Kaczyński, a také pár českých politiků, kteří v sobě náhle objevili ambici pohnout věcmi na Ukrajině, třeba senátor Jaromír Štětina, známý jako zastávce českých bojovníků proti Rusku (jinak militantní bojovník proti komunistům, i když on sám byl také v KSČ a členem ÚV SČSP!), nebo sociální demokraté Libor Rouček či Lubomír Zaorálek. Výčet zahraničních politiků, kteří se pokoušejí určit další vývoj na Ukrajině, samozřejmě není ani zdaleka úplný, zachycuje jen některé z těch, kteří se obtěžovali dojet osobně na Ukrajinu hned v prvních okamžicích lámání chleba na kyjevském Náměstí nezávislosti, známém jako Majdan. Těch, kteří bezostyšně zasahovali do vnitřních záležitostí cizí země e podíleli se tak nakonec na násilném a krvavém převratu, při němž bylo protizákonně (pro ně však „demokraticky“) odstraněno vedení země a prezident (Janukovyč) musel uprchnout, aby si zachránil, před zfašizovanou „elitou“ EUROMAJDANU, život. A tato **mezinárodní „elita“ vykřikla unisono, že ten, kdo se vměšuje do vnitřních věcí Ukrajiny, je – světe div se – Rusko.***

15. prosince 2013 navštívil tábor protestujících na Majdanu americký **senátor John Mc-Cain a povzbuzoval demonstranty, aby svrhly ukrajinskou vládu.**

Koncem února **situace na Majdanu eskalovala.** Dne **20. února 2014 došlo k masakru**, když odstřelovači (ze strany organizátorů převratu) zahájili z různých domů **palbu na policisty i demonstranty.** Na místě zůstalo **více než 40 mrtvých.** Aktéři převratu rozšířili lži, že střelce na Majdan poslal prezident V. Janukovyč, jak jinak, takový je vždy lživý přístup „převrátáků!“ Jak prohlásila Irena Kirschová, která byla 20. února 2014 v Kyjevě a předtím pracovala jako ředitelka Evropského centra pro moderní Ukrajinu: „**Kdo střílel ... musel to být někdo, kdo měl zájem na eskalaci situace.** Tedy nikoli Janukovyč, který přece sám sebe svrhnout nechtěl.“ (Tamtéž s. 252.) Takto **pokřiveně a zlovlně se ve vztahu k lidu Ukrajiny, a na adresu Ruska, chovali a do-**

dnes chovají mnozí **političtí činitelé, onoho údajně „svobodného“, „demokratického“ a „civilizovaného“, západního světa, v EU.** Nyní je to naprostá většina.

Ano, **masakr na Majdanu z 20. února 2014 byl úspěšnou klamnou operací** (Flase Flag Operation) provedenou s cílem chopit se, ač nezákonně, moci na Ukrajině, kdy pak nová vláda, která se prostřednictvím masakru dostala k moci, zfalšovala jeho vyšetřování. Podobnou **analýzu provedl estonský ministr zahraničních věcí Urmas Paet**, který v odposlechnutém telefonátu již 26. února 2014, sdělil **Vysoké pověřenkyni EU pro zahraniční politiku Catherin Ashtonové, že mrtví demonstranti nebyli zavražděni režimem, nýbrž vlastními souputníky, kteří nyní sestavují vládu.** V pozadí za zákeřnými střelci stál někdo ze skupiny kolem Porošenka, která se tímto pučem dostala k moci. (Tamtéž, s. 254.)

Tak došlo k tomu, že „**Spojené státy na Ukrajině právě svrhly vládu... Paul Craig Roberts, který působil jako náměstek financí v Reaganově administrativě, přesně toto potvrdil... „Obama jmenoval neokonzervativní Victorii Nulandovou náměstkyní státního tajemníka. Kancelář Nulandové spolupracuje s CIA, stejně jako s Washingtonem financovanými nevládními organizacemi, a organizovala státní převrat na Ukrajině... Jak vyplývá z odposlechnutého telefonního rozhovoru, Victoria Nulandová organizovala puč v americkém ministerstvu zahraničních věcí, sestavovala novou vládu kolem ministerského předsedy Jaceňuka a urazila Evropany rčením „Fuck the EU“ („do p*dele s EU“ – Z. K.).**

Krátce **před pučem 20. února 2014 hovořila po telefonu s americkým velvyslancem v Kyjevě Geofferyem Pyattem. Pyatt byl odpovědným za udržování kontaktů s pučisty.** Přitom nedoporučila „**Vitalie Klička**, který vedl protesty na Majdanu“ do nejvyšších funkcí. „**Jsem přesvědčena, že ten správný člověk je Jaceňuk**, má ekonomické zkušenosti a také politickou zkušenost.“...

Několik týdnů před pučem, **2. února 2014, vystoupil americký ministr zahraničních věcí John Kerry** na bezpečnostní konferenci v Mnichově **spolu s opozičními politiky Petrem Porošenkem, Vitaliem Kličkem a Arsenijem Jaceňukem.** Chválil je a ve světle blesků přítomných fotografů jim potřásl rukama. **Po puči se stal Jaceňuk ministerským předsedou a Porošenko prezidentem** – přesně jak si Nulandová a její představený... John Kerry přáli. Tak se k moci dostali **dva přátelé USA**, kteří chtějí vést zemi do NATO. Porošenko v květnu 2014 přiznal, že nyní na Ukrajině „**není pro vstup do NATO většina**“, slíbil však, že se bude o členství Ukrajiny v NATO zasazovat...“ **Boxer Vitalij Kličko... se musel spokojit s postem starosty Kyjeva.** (Tamtéž, s. 254-255.)

Neonacisté významným hybatelem v převratu a protiruském tažení na Ukrajině

Proamerický, protilidový a protidemokratický převrat a jeho záměry se začaly přelévát Ukrajinou.

Tím byly naplno otevřeny brány neonacistickým bojůvkám.

Viz Štefko, L., Mahút, M., Mohorita, V.: *Válka ve stínu Majdanu*. Pravda o Ukrajinském konfliktu, vydala Žilinská prvá obchodná 2017; Video. mkv: dokumentární film, *Stone Oliver – Ukrajina v ohni; Dokument Italské PTV a německé ZDF*, <https://www.facebook.com/MatPave/video-s/994999331442942/?sfnsn=scwspmo> Nikolaj Starikov - Na Ukrajinu vyslali likvidační komando, *Irena Aneri* - titulky CZ, 29. 6. 2014

K nim patřil z aktérů na Majdanu, **neonacistický „Pravý sektor“** vedený **Dmytro Jarošem** a **nacionalistická strana „Svoboda“** pod vedením **Olega Tahnyboka**. Jde o dva lídry kyjevského puče. Jejich rozhovor z konce února 2014 byl prezentován v publikaci Štefko, L., Mahút, M., Mohorita, V.: *Válka ve stínu Majdanu*. Pravda o Ukrajinském konfliktu, vydala Žilinská prvá obchodná 2017. Tito údajně „vlastenci“ a „demokraté“, byli a jsou blízcí USA a EU, byli a jsou nositeli tak „velkých“ myšlenek, že jsou oba „za Ukrajinu bez židů a kacapů“ (pejorativní pojmenování Rusů) ... **Jaroš**: ... Chci udělat Ukrajinu pro Ukrajince. Nyní **potřebuji funkci ředitele**

SBU, i styky ukrajinské „bespeki“ (tajné služby). S Rusáky to třeba pročistit, protože toho o nás vědí příliš ... Do politiky? Proč? ... **Moc už mám taky**. Skončily časy, když jsme řídili s praky. Nyní mám tolik zbraní, že by jich bylo dost na roztlučení hřbetů všem vnitřním okupantům. Mít zdroje SBU, tak se svými chlapy **udělám pořádek na kacapštině** (oblasti na východě a jihovýchodě Ukrajiny obývané Rusi) a **na Krymu. Ze Sevastopolu Rusáci sami utečou. Podpálíme jim zem přímo pod nohama**. Námořníky začneme škrtit v tmavých rozích, vyhodíme do vzduchu pár lodí. Budou pěkně utíkat a své poskoky si vezmou s sebou! **Zašlapeme všechny parchanty**. Rovněž začnu dělat pořádky ve Voroněžské, Bělgorské a Kurské oblasti. Uděláme bojové skupiny z Tatarů a pošleme je na Kavkaz pomáhat Imaratu (islámská teroristická organizace) ... **Tahnybok**: Plány máš jak Napoleon. **Jaroš**: **NE, JAKO BANDE-RA.** (Válka ve stínu ... s. 38-39.)

Takže, jak to dnes u nás přemílá kdekdo, na Ukrajině žádní nacisté fašistického ražení nejsou. Ovšem byl a je to **nacistický Pravý sektor**,

na jehož fotografiích a videozáběrech se objevily fašistické symboly, hákové kříže i portrét Adolfa Hitlera. A pod tím vším tyto fašistické, polovojenské skupiny vyvolávaly nepokoje, násilí a masakry. „Štáb francouzské televize také navštívil smutně známý **Dům odbořů v Oděse**, kde se **ukrajínští radikálové (nacisté – Z. K.)** dopustili ohavného zločinu: podpálili budovu, ve které se schovávali stoupenci antimajdanu, přičemž v ní uhořely desítky lidí. Ti, co se snažili uniknout ... našli po pádu smrt na ulici, nebo byli ubiti holemi rozváženého davu.“ (Tamtéž, s. 34.) Šlo o vraždu 48 proruských občanů.

Na Majdanu a jinde řádily i neonacistické skupiny vyškolené v roce 2006 v Estonsku. Tyto a další skupiny **byly začleněny do Národní gardy, kterou cvičili stovky amerických instruktorů ze 173. výsadkové divize**, převedených na Ukrajinu, spolu s dalšími z NATO. **Ukrajina Kyjeva se tak stává školou obrozeného nacismu v srdci Evropy**. Do Kyjeva přijíždí z celé Evropy, včetně Itálie a USA. Jsou **rekrutováni především Pravým sektorem a praporem AZOV**, jehož nacistický otisk je zastoupen

ve znaku, který **kopíruje znak SS Das Reich**. Poté, co byli **vyškoleni a otestováni ve vojenských akcích proti Rusům Ukrajiny** na Donbasu jsou repatriováni do svých zemí s ukrajinským cestovním pasem. Současně se na Ukrajině **mezi mladou generací, šíří nacistická ideologie**. **Stará se o to především prapor AZOV**, který organizuje vojenské letní tábory, kde se především učí nenávidět Rusy. To se děje s tichým souhlasem evropských vlád. (viz *Dokument Italské PTV a německé ZDF*.)

Následky pučistického převratu

A pokud jde o Rusko, tak se příliš nedíváme, že pomohlo zejména nacisty napadeným oblastem s většinou Ruského obyvatelstva. Po explozi nacionalismu na Majdanu, **státním převratu v Kyjevě, se poloostrov Krym stal neuralgickým bodem pučistické vlády**. Vedle 60 % ruské populace zde žili Krymští Tataři a Ukrajinci. Přičemž až 77 % obyvatelstva považovalo ruštinu za svůj rodný jazyk. Právě tato vrstva Krymčanů vyjadřovala nesouhlas s vývojem v hlavním městě. Obávala se o svůj život, protože skupiny

ozbrojenců pravého sektoru doslova pronásledovali všechny oponenty Majdanu. **20. února 2014 ozbrojení neonacisté surově napadli antimajdanisty, vracející se několika autobusy z Kyjeva na Krym**. Do těch, kteří se snažili před brutálním násilím uprchnout, stříleli. O dva měsíce **později** (2. května 2014) **se v Oděse** přihodilo totéž, ovšem ještě v hrůznější podobě pogromu. Došlo ze strany neonacistů, jak jsem výše uvedl, k protiruskému masakru.

Bylo jasné, že to takto již nemůže pokračovat. Kdy navíc ukrajinský parlament přijal několik zákonů omezujících používání ruského jazyka, a nacisté Pravého sektoru chystali útok na Krym. Nejvyšší rada Krymu, připravila vyhlášení referenda o dalším směřování krymské autonomie. **16. března byla vyhlášena Republika Krym a její připojení k Ruské federaci**.

K analogickému procesu došlo **v dubnu 2014 vyhlášením Doněcké lidové republiky a Luhanské lidové republiky**. S tím vyjádřila souhlas převážná většina místního obyvatelstva v referendu. **Zdeněk Košťál**

Ak by lídři Francúzska, Německa, Velké Británie a Spojených států měli skutečný zájem o udržení míru na kontinentě, už dávno by prinutili Kyjev dodržovat nešťastné „Minské dohody“.

Prekvapivo (aj keď v skutočnosti ani nie), namiesto maximálneho diplomatického úsilia a prinútenia Kyjeva rokovať s Ruskom, sa lídri západných krajín po celé dni pokúšali predbehnúť jeden druhého v urážkach namierených proti celej ruskej vláde a obzvlášť na prezidenta Ruskej federácie.

Navyše, od samého začiatku konfliktu nikto na Západe ani len nenaznačil, že Kyjev je povinný zastaviť osemročnú vojnu na Donbase, ktorá sa stala dôvodom ruskej intervencie. Namiesto toho urobili presne to, čo vedia najlepšie – oznámili sankcie proti ruským bankám, spoločnostiam, športovcom, inštitúciám a vládnym agentúram. Ale to by bola iba polovica problémov. Na tento postoj sme si už zvykli.

Ďalšia vec je hroznejšia: západné krajiny začali masívne pumpovať Ukrajinu zbraňami, municiou a palivom. Navyše to začali robiť aj tí, ktorí stále tvrdojšie odmietali militarizáciu nacionalistickej Ukrajiny, ako napríklad Nemecko.

Tři dny po uznání Luhanské a Doněcké republiky Ruskou federativní republikou 24. února rozhodl prezident Putin provést speciální operaci na Ukrajině. Jejím cílem je demilitarizace a denacifikace Ukrajiny a ochrana Doněcké a Luhanské lidové republiky.

Státní převrat na Ukrajině v roce 2014 byl proveden s podporou Spojených států a Evropské unie. Přivedl k moci extrémně reakční síly, nasycené jedem banderovského nacismu a rusofobie.

Upalování Ukrajinců v Oděském Domě odborů se stalo hořkým symbolem protilidových úmyslů těch, kteří se zmocnili moci. Byl zvolen kurz na přerušování vazeb s Ruskem segregací ruského obyvatelstva. Odpovědí obyvatel Krymu a Sevastopolu byl jejich návrat do rodného přístavu.

Obyvatelstvo Doněcké a Luhanské oblasti se vydalo vlastní cestou - cestou nezávislosti. Banderovské „pokusy pacifikovat“ Doněckou a Luhanskou republiku vedly k tisícům obětí.

V zájmu ukončení nepřátelství na Donbasu bylo dosaženo kompromisu v podobě minských dohod. V souladu s nimi by Doněcká i Luhanská lidové republiky mohly zůstat součástí Ukrajiny za podmínek široké autonomie.

Pokusy Ruska dosáhnout uskutečnění sjednaných dohod však nevedl k výsledku. Bylo naléhavě nutné zavést další opatření s cílem ochránit na Ukrajině 800 tisíc občanů Ruské federace a zabránit genocidě civilistů na Donbasu.

Dramatičnost situace umocnila skutečnost, že banderovské úřady v Kyjevě stále více usilovaly o přijetí Ukrajiny do Se-

Západ tlačí Ukrajinu k samovraždě

Německý kancelář Olaf Scholz nedávno vyhlásil, že si neví představit situaci, v které by 80 roků po druhé světové válce německé zbraně opět střílely na ruských vojáky. A teraz dal příkazy na vojenské dodávky (přímou, aj cez tretie krajiny) kyjevskému režimu. A nič. Tento fakt ho už zrejme netrápi.

„Našou povinností je podporovať Ukrajinu zo všetkých síl pri obrane proti Putinovej inváznej armáde. Preto našim priateľom na Ukrajinu dodávame 1 000 protitankových zbraní a 500 rakiet „Stinger““, napísal na Twitteri Herr Scholz.

Verejná mienka na liberálnom a „filantropickom“ Západe sa pritom nesie pod heslom „Nie vojne!“. V ich chápaní však „žiadna vojna“ znamená stiahnutie ruských jednotiek z územia Ukrajiny a nehovorí sa o zastavení ostreľovania obytných oblastí Donecka a Gorlovky zo strany ukrajinskej armády. Ukázalo sa, že takej vojne, hovorí „áno“.

Nedávno zavolať francúzsky prezident Emmanuel Macron bieloruskému prezidentovi Alexandrovi Lukašenkovi

veroatlantické aliance. Území se změnilo v odrazový můstek pro umístění zbraní Spojených států a jejich spojenců. Uspořádání sil NATO na Ukrajině vytvořilo zásadně nové příležitosti k provedení jaderného

vokacím fašistických gangů. Považujeme za důležité realizovat plány na demilitarizaci Ukrajiny, vyhnout se ztrátám s ukrajinskou armádou a poskytnout veškerou nezbytnou podporu těm, kdo složili zbraně.

„Odpovědí na vnější tlak, by měla být radikální změna domácí politiky!“

(Prohlášení předsedy KS Ruské federace Gennadije Andrejeviče Zjuganova)

raketového útoku na naši zemi. Tyto nepřátelské akce byly doprovázeny monstrózním propagandistickým tlakem na lid Ukrajiny – naše bratry a sestry. Příprava Západu na velkou válku v Evropě přinesla smrt a zkázu obyvatelstvu Ruska i Ukrajiny.

Komunistická strana Ruské federace se celá leta řídila myšlenkami historického přátelství a bratrství našich národů, odhalovala fašistickou podstatu banderovské ideologie a demonstrovala antidemokratickou povahu režimu v Kyjevě. Hájili jsme právo lidu Donbasu na život a důstojnost, na ruský jazyk a jejich kulturu, na uznání jejich mladé státnosti. Komunističtí dobrovolníci bojovali v zákopech v palebné linii a umírali pod palbou nacistických formací. Komunistická strana Ruské federace vyslala na Donbas 93 konvojů humanitární pomoci. Každý rok realizovala program „Děti Ruska dětem Donbasu“.

Komunistická strana chápe důvody „zvláštní operace“ na Ukrajině a vyzývá orgány Ruské federace, aby pečlivě a vytrvale přijímaly komplexní opatření na ochranu civilního obyvatelstva proti rostoucím pro-

Vyzýváme všechny politické síly v Rusku, aby využily mechanismy veřejné diplomacie v zájmu triumfu myšlenek staletého přátelství mezi Rusy a Ukrajinci. Národy našich dvou zemí musí hluboce pochopit, že obyvatelstvo Ukrajiny se stalo rukojmím rozšiřování Severoatlantické aliance a obětí nespoutané banderovské propagandy.

Komunisté jsou přesvědčeni, že obrana ruských národních zájmů nemůže být omezena jen na diplomatická a vojensko-politická opatření. V životě naší země je stále naléhavější potřeba zásadních změn. Otázka historického přežití Ruska se stává rozhodujícím obratem moci směrem k ochraně zájmů širokých lidových mas.

Překonání třídního rozdělení a sjednocení společnosti tváří v tvář různým hrozbám, vyžaduje zásadně nový model hospodářského a sociálního života. Má sloužit nikoli k obohacení finančních spekulantů, ale k prosperitě průmyslu a zemědělství, rozvoji vědy a vzdělání, podpoře veřejného zdraví a kultury. V souvislosti s tvrdými západními sankcemi je zapotřebí skutečně nahrazování dovozu, „dedolarizace“ eko-

a dlho, dlho sa ho snažil presvedčiť, aby zatlačil na Vladimíra Putina a ten aby nariadil prímerie. Nevie, či sa bieloruský „baťka“ spýtal Macrona, či by nechcel zavolať prezidentovi Ukrajiny Zelenskému, aby urobil to isté, no na jeho mieste by som takúto otázku určite položil. Ja osobne však odpoveď veľmi dobre poznám.

Ak by lídri Francúzska, Německa, Velké Británie a Spojených států mali skutečný zájem o udržení míru na kontinentě, už dávno by prinutili Kyjev dodržovat nešťastné „Minské dohody“. A aké sankcie by mohli použiť! Som si istý, že v rozhovoroch s Porošenkem alebo Zelenským by takýto presvedčivý argument bol postačujúci. Ale nie. Zrejme to ani veľmi nechceli.

A teraz je pre nich jednoduchšie podpáliť Ukrajinu, ako priznať svoje zlyhanie a vlastné chyby. Ako správne poznamenal Peking, kroky Západu na „urovnanie“ konfliktu sú celkom porovnateľné s pokusmi uhasiť požiar benzínom. No to, že takto tlačia ukrajinský štát len k samovraždě, sú maličkosti, vedľajšie straty v dlho rozpútanej vojne proti Rusku.

28. 02. 2022, **Alexej Belov**, Antifašist (Zdroj: antifashist.com; preklad: sk.news-front.info)

nomiky a omezení úniku kapitálu. Správný efekt těchto kroků je možný pouze ve spojení se znárodněním strategických odvětví hospodářství, využíváním nejbohatších přírodních zdrojů v zájmu všech občanů a státním plánováním hospodářského života.

Pouze tímto způsobem, s ohledem na velké zkušenosti Sovětského svazu, porozuměním podstaty moderních úspěchů Číny a dalších zemí, bude Rusku zaručena soběstačnost.

Nejlepším způsobem, jak přestavět moc na nový kurz, by byl okamžitý soubor opatření, včetně návratu sovětské věkové hranice pro odchod do důchodu, zachování a posílení místní samosprávy, odmítnutí nuceného očkování i elektronického koncentračního tábora a zastavení politických represí proti komunistům a dalším představitelům levicových vlasteneckých sil.

Aby byl ruský politický systém stabilní a demokratický, je nutné posílit důvěru občanů ve volební procedury, zastavit pokusy o zavedení elektronického dálkového a třídeního hlasování, podpořit a realizovat myšlenku plnohodnotné opravy volebního systému.

Komunistická strana Ruské federace očekává, že tváří v tvář rostoucím vnějším hrozbám půjde vedení Ruské federace cestou zajištění komplexní a skutečné národní bezpečnosti. Jsme přesvědčeni, že ji může zaručit pouze radikální změna sociálně-ekonomické kurzu a realizace opatření, které tvoří základ našeho programu „**Deset kroků k moci lidu**“.

Překlad Pavel Rejř (zdroj <https://kprf.ru/party-live/cknews/208856.html>)

Mnozí slyšeli nebo jsou jim známá jména táborů smrti jako „Buchenwald“ nebo „Osvětim“, ale je jen málo lidí, kteří znají Talerhof. Mnozí věří, že zvěrstva nacistů v Německu proti Židům nemají na celém světě žádnou obdobu, a proto musí Německo oprávněně platit za své zločiny a navždy cítit vinu před židovským lidem.

A jak se cítí Rakušané? A co je nejdůležitější, zdá se, že i ukrajinskí nacionalisté se cítí docela dobře. A média na Ukrajině z nějakého důvodu téměř nikdy nezmiňovala genocidu Haličanů a Rusínů obecně. **Ale lidé mřeli, masakry byly spáchány.**

V denících a poznámkách vězňů Talerhofu máme přesný popis tohoto rakouského pekla. Nyní západní regiony Ukrajiny (historicky region Galicie) jsou považovány za nejvíce protiruské na Ukrajině. Historie ukazuje, že zrovna „Zapaděnsčina“ se v první polovině dvacátého století stala citadelou ukrajinského radikálního nacionalismu, a v letech 1940 až 1950 zde působily protisovětské ozbrojené útvary ukrajinských nacionalistů.

Ale tak tomu nebylo vždycky.

Současné politické názory na západě Ukrajiny byly zakořeněny před sto lety a nejsou ani tak spjaté s preferencí tehdejších obyvatel regionu, jako s cílenou politikou Rakousko-Uherské říše.

V polovině XIX. století, na vlně evropského revolučního vzestupu, začalo v slovanských zemích Rakouského impéria národní obrození.

Češi, Slovinci, Poláci, Chorvaté, Srbové a samozřejmě i obyvatelé současné západní Ukrajiny – Rusíni si vzpomněli na svou slovanskou sounáležitost, přemýšleli o svém politickém postavení v říši, ve které vládne německá a (v menší míře) maďarská šlechta. Samozřejmě, „majákem“ pro Slovany východní Evropy v té době bylo Rusko.

Ne Ruská říše jako stát – monarchie, většina slovanských národních osobností tehdejší doby byla chladná nebo dokonce otevřeně nepřátelská, zejména proto, že Rusko bylo členem Svaté aliance spolu s Rakousko-Uherskem. Ale ruský svět, ruský jazyk a ruská civilizace byly vnímány Slovany východní Evropy jako kulturní fenomén, na který by se měli orientovat, a který byl jedinou alternativou ke germánskému světu, ve kterém Slované měli místo jen na nejnižších úrovních hierarchie. Ze zřejmých důvodů se Rakousko-Uhersko velmi obávalo ruského vlivu.

Ačkoli ruští imperátoři v 19. století často vystupovali jednotně s Vídní, rakouské politické kruhy chápaly nebezpečí pan-slovanských názorů ve východní Evropě a považovaly za nezbytné udělat vše pro ochranu „svých“ Slovanů před nebezpečným sousedstvím a vlivem Ruské říše.

Tak ještě v roce 1848, když Rusko pomohlo Rakousko-Uhersku vyrovnat se s maďarskou revolucí, gubernátor Haliče hrabě Franz Seraph von Stadion-Warthausen řekl, že Haličané by měli zapomenout na svůj ruský původ a rozvíjet svou vlastní kulturu jako národ oddělený od Ruska.

Situace se stala obzvláště napjatou na přelomu 19. a 20. století, kdy se Rakousko-Uhersko stalo nadějným spojencem Německa a pravděpodobným protihráčem

Ruska v nadcházejícím konfliktu (a o tom, že dříve nebo později vypukne velká evropská válka, mnoho předních evropských politiků tehdy nepochybovalo).

Na přelomu století největší obavy rakousko-uherských úřadů vyvolala Galicija (Galičina, Halič). Tento region byl v té době považován za pevnost ruského i pravoslavného vlivu v Rakousko-Uherské říši.

Místní obyvatelstvo se označovalo jako „ruskije“, významná část rusínského obyvatelstva vyznávala pravoslavné křesťanství a sym-

patizovala s Ruskem. Tato situace přirozeně vyvolávala napětí rakousko-uherských úřadů, které v případě konfliktu mezi oběma státy viděly v Rusínech – zejména v těch, kteří se hlásili k pravoslaví, potenciální „pátou kolonu“ Ruské říše.

Od konce 19. století začalo Rakousko-Uhersko investovat značné síly a prostředky do vytváření nového, dosud neviděného politického konstrukturu „Ukrajinců“. V tomto procesu sehrál klíčovou roli profesor Michail Gruševskij, ideolog prorakouských „Ukrajinců“, který sepsal „nové dějiny ukrajinského národa“.

Přičemž koncem 19. století se v Haliči a Bukovině téměř nikdo nepovažoval za Ukrajince – jen ta hrstka lidí, kteří se účastnili „ukrajinského“ politického hnutí, si tak říkala.

V roce 1914 začala první světová válka, ve které Rakousko-Uhersko bylo v alianci s Německem proti Ruské říši a zemím Antanty. Ale ubohá rakousko-uherská armáda téměř okamžitě utrpěla řadu vážných porážek od ruských vojsk, v důsledku čehož Rusové obsadili východní Galiciju a Bukovinu. S obavami z počátku antirakouského a proruského povstání v Galiciji zahájil rakousko-uherský režim masovou politickou represí.

Jak se očekávalo, pravoslavní Rusové, kteří byli považováni za nesmírně nespolehlivou součást obyvatelstva, se stali jejich hlavními cíli.

Rakousko-uherské zvláštní služby začaly identifikovat a zadržovat aktivisty rusofilního hnutí.

A nejenom to, začalo masivní pronásledování „nepohodlných“, zábavou bylo přivazování lidí ke koňskému sedlu a usmýkání k smrti. A také měli ve velké oblibě člověka zavěsit za jednu nohu, ruce svázané za zády.

Věšení, ubití, rozsekání šavlemi, zastřelení...

Lvov zalila rusínská krev, zmrzačené mrtvolky ležely i na ulicích.

Po zatýkání politických aktivistů začalo zadržování pravoslavných Rusínů. Pouze ve Lvově bylo rakouskými úřady zatčeno dva tisíce osob, jenom proto, že byli pravoslavní a že by mohli potenciálně spolupracovat s ruskou inteligencí.

Vzhledem k tomu, že ve Lvově, stejně jako v jiných městech Haliče, nebylo dostatek věznic kde by drželi tak velký počet vězňů, dostaly se rakouské úřady do obtížné situace – po měsíci byly haličské věznice přeplněné, na konci srpna 1914 se začalo s přesuny vězňů do větších věznic mocnářství.

Takových bylo na území monarchie třicet – Terezín, Miškolc, Budapešť, Ostřihom, Feldbach...

Před vypuknutím první světové války byly koncentrační tábory vytvořeny evropskými mocnostmi pouze v afrických koloniích.

V Evropě nebyly žádné koncentrační tábory.

První koncentrační tábory vytvořili Britové v Jižní Africe během Anglo-Búrské války v letech 1899-1902, bylo to „dítě“ náčelníka štábu vojsk Jejeho veličenstva, člena anglické aristokratické elity Horatia Herberta Kitchenera.

A v roce 1904 v sousední Namibii německá koloniální správa také vytvořila koncentrační tábory, aby zde umístila členy povstaleckého hnutí místních obyvatel Herrero a Hottentot.

Ale v té době se nikdo neodvážil vytvářet koncentrační tábory v Evropě mělo se za to, že taková opatření byla s ohledem na bílou evropskou populaci prostě nepřijatelná.

Rakousko-Uhersko se stalo první evropskou zemí, která porušila toto „tabu“ v roce 1914 se v Evropě objevil první koncentrační tábor Talerhof. Tábor se nacházel v údolí na úpatí Alp, nedaleko města Graz, hlavního města Štýrska.

První vězni přišli do Talerhofu 4. září 1914. Zpočátku to bylo typické alpské pole, obehnané ostnatým drátem a střežené ozbrojenými vojáky. Lidé na tomto oploceném poli žili venku, a to navzdory špatným povětrnostním podmínkám. Teprve v zimě roku 1915 byly v Talerhofu postaveny první kasárna.

Stravování v Talerhofu bylo určeno pro pomalou smrt obyvatel lágru. Krmili vězně chlebem z té nejhorší mouky smíchané se slámou, také dostávali trochu řepy nebo brambory. V důsledku toho většina vězňů v táboře hladověla, mnoho lidí prostě zemřelo od vyčerpání.

Podle vzpomínek současníků, koncentrační tábor byl horší než nechvalně známé „tábory smrti“ nacistů během druhé světové války.

Například, kněz Maščak 11. prosince 1914 napsal, že „11 lidí prostě ukousaly vši“. Všichni lidé! V osvětlené Evropě, na počátku dvacátého století.

Samozřejmě, to nebyly jen vši, co zabíjelo vězně Talerhofu. Úplavice, tyfusová horečka a tuberkulóza se v koncentračním táboře šířily obrovskou rychlostí. Během prvních šesti měsíců tábora zemřel každý pátý vězeň.

Ale nejenom nemoci a hlad, ale i nesnesitelné životní podmínky ničily vězně v Talerhofu.

Mnozí zemřeli rukou strážní koncentračního tábora, kteří je mučili a někdy byli prostě zabíjeni jen pro zábavu a poté jenom napsali, že ten a ten byl zabit při pokusu o útek, nebo při útoku na stráž.

Rusínský spisovatel a historik Vasilij Vavrik, který prošel hrůzou Talerhofu a podařilo se mu nejen přežít, ale také žil do roku 1970, připomněl: „Smrt v Talerhofu se málokdy přihodila přirozeně: Násilná smrt vítězoslavně procházela

Talerhofem. O nějakém léčení nemohlo být ani řeči. Dokonce i lékaři byli nepřátelští vůči internistům.“

Podle Vavrika koncentrační tábor v Talerhofu byl nejhorším vězením rakouské říše.

Jenom popraveno na základě nařízení rakousko-uherských úřadů v Talerhofu bylo 3 800 lidí a počet těch, kteří zemřeli na hladovění, nemoci, bití, lze pouze odhadovat.

A kdo vlastně byli vězni Talerhofu? Chybou těchto nešťastných lidí byla pouze jejich nesprávná

národnost a náboženství. Do Talerhofu byli z Haliče a Zakarpatského území přivedeni pravoslavní Rusové, zejména zástupci rusínské inteligence – kněží, učitelé, lékaři, novináři, všichni ti, kteří díky svému vzdělání a odborné činnosti byli schopni ovlivnit veřejný názor v Haliči a zabránit tak šíření mýtů o „politických Ukrajincích“ prorakouskými propagandisty.

Během období od září 1914 do jara 1917 koncentračním táborem v Talerhofu prošlo více než 30 tisíc lidí. Vzhledem k tomu, že Rusíni v Haliči nebyli četní, jsou to obrovské počty v procentech.

Obrovská rána byla zasazena pravoslavným Rusům.

Nazvat to obyčejnou „etnickou čistkou“ by pravděpodobně nebylo správné. **Byla to genocida.**

V květnu 1917 císař Rakousko-Uherska, Karel I. Habsburský, nařídil uzavření koncentračního tábora v Talerhofu. Kasárny tábora byly prakticky neporušené až do roku 1936, kdy byly zničeny. Během jejich demolice bylo exhumováno 1767 mrtvol, které byly znovu pohřbeny ve společném hrobě v sousední rakouské vesnici Feldkirchen.

Strašný Talerhof nebyl jediným koncentračním táborem Rakousko-Uherské říše, kde byli vězněni Rusíni Haliče a Zakarpatí. V roce 1914 byl na místě staré pevnosti v Terezíně také otevřen koncentrační tábor. První vězni do Terezína dorazili 3. září 1914.

Během druhé světové války nacisté – dědici rakousko-uherských katů, kteří předčili své mentory – otevřeli koncentrační Ghetto Theresienstadt v Terezíně, kde byli vězněni především Židé a kulturní, vědecké, umělecké osobnosti Německa a dalších evropských zemí.

To, co Rakousko-Uhersko udělalo během první světové války ve vztahu k pravoslavnému rusínskému obyvatelstvu Haliče, lze popsat jen jedním slovem – genocidou. Nyní však raději nevzpomínají na ty tragické události ani v Rakousku, ani na Ukrajině.

Jen malé připomenutí!

Předplatné Dialogu na rok 2022 zůstává 250,-Kč i s poštovným.

Číslo bankovního účtu Dialogu je: **2901920786 / 2010**

Na Vašem adresním štítku na černé fólii, v které Vám Dialog chodí je pod počtem kusů uveden **variabilní symbol** pro daný kalendářní rok. Přejkontrolujte prosím, že jste dostatečně jasně pro přijímající stranu předplatné uhradili.

Koneckonců, moderní ukrajinská státnost je mnohem blíže ideologii vyrobené v rakousko-uherských „politických zkumavkách“. Tento projekt „ukrajinizace“ měl a má za úkol zbavit území ruský smyšlejšího etnika a nahradit ho jiným, ruskou kulturu nenávidějícím.

Ukrajinství, ukrajinská myšlenka (dnes také známá jako ukrajinský národní projekt) je jednoznačným projektem střídavě prováděným několika zahraničními centry, pro formování národní identity východní slovanské populace Haliče a populace Malého Ruska, ke kterému došlo na přelomu 19. a 20. století. Obyčejným rolníkům, většinou negramotným, bylo „ukrajinství“ vštěpováno násilně - bitím, týráním, šikanou, zabavováním majetku.

Ukrajinský národní projekt byl vynalezen jistým Pavlem Svijem, polským separatistou, který zuřivě nenáviděl všechno ruské. Byl prvním, kdo publikoval „ukrajinský slovník“, vydával dialekt jako samostatný jazyk.

Tehdy byla tato myšlenka podchycena orgány Rakousko-Uherské říše, která začala tuto iniciativu financovat.

Následně byl projekt přebrán Německem a Anglií.

Na Západě se obávají tématu genocidy Rusů v Rakousko-Uhersku, mlčí o tragédii původního ruského obyvatelstva na území Habsburského impéria, tedy v moderním Maďarsku, na Slovensku a na západní Ukrajině, protože by museli přiznat, že to byli oni, kdo řídil likvidaci ruského obyvatelstva.

V plně nahotě by se ukázalo, že ukrajinská otázka a samotný ukrajinský národ byly speciálně vytvořeny Západem, Vatikánem, Polskem a úřady Rakousko-Uherska, aby se z Ruska oddělila velká část ruského národa a ruské země.

Pro všechny Rusy je důležité pochopit, že všichni jedno jsou: Ukrajinci, Bělorusové, Rusové - je zde jeden lid rozdělený špatnými mudrci. Ukrajinci jsou Malí Rusové, Bělorusi jsou Velcí Rusové, jsou to subetnické skupiny, součástí jednoho celku ruského etnika.

Lidé žijící v Kyjevě nejsou jiní Rusové než lidé žijící v Moskvě nebo Vladivostoku.

Ruská síla je v jednotě a ve věrnosti k víře předků - Rusů Kyjevské Rusi.

Na místě koncentračního tábora Talerhof se dnes nachází letiště Graz-Talerhof a jeho povrch je stejně plochý jako historická paměť Haličanů.

Talerhof je vymazán z paměti místních obyvatel. Celková ukrajinizace nezanechala prostor pro tuto vzpomínku, protože tato vzpomínka sama o sobě – je mina pod ukrajinským národním projektem.

Karel Sýs

Jak asi všichni víte došlo ke zdražení jak vstupů (především papíru a energií) tak i souvisejících služeb (poštovné, distribuce).

A další zdražení vinou budování kapitalismu u nás, nedá na sebe dlouho čekat. Proto, pokud můžete přispět jakoukoliv částkou navíc, pomůžete solidárně dobré věci a klidnější práci redakce.

A za to Vám předem děkujeme!
Redakce Dialogu

Funkcionáři strany obdrželi od prvního místopředsedy důležitou informaci následujícího znění: „Vážené členy ÚV KSČM, vážení členové ÚV KSČM, zasílám Vám výsledek hlasování per rollam o „Nominace KSČM pro volbu prezidenta republiky v roce 2023“. Z celkového počtu 91 členek a členů ÚV KSČM hlasovalo 88 členek a členů VV ÚV KSČM a to následovně: - pro Josefa Skálu - 46 hlasů; pro Vojtěcha Filipa - 24 hlasů; PROTI - 10 hlasů; ZDRŽUJI SE - 8 hlasů. Kandidátem KSČM byl v prvním kole zvolen soudruh Josef Skála. (...) S právním hezkého dne Petr Šimůnek.“ Tolik informace od 1. místopředsedy Ústředního výboru KSČM. Stručná, jasná, rychlá.

Pominu-li, že jsme o nutnosti vyjádřit se ke kandidátovi na prezidenta mluvili několikrát a na mnoha akcích již od posledních voleb prezidenta Zemana a mohli jsme tudíž do podvědomí slušných obyvatel, a především neslušných médií zasévat semínka míru a inteligence... nemůžeme mluvit o přehnaném zpoždění.

Ale jak se říká, štěstí přejí připraveným a my jsme již mohli mít alespoň nastudované příslušné volební a petiční zákony, nastudovanou strategii unikátního kandidáta

Zamyšlení nad jedním hlasováním

a speciální formy osobní a názorové agitace i prezidentské propagandy a dnes je jen otevřít na okresních výborech v PC a... a začít dělat, co je třeba.

I tato kritika spadá do neschopného soudku předcházejícího vedení, jejich spolupracovníků, asistentů, právníků, chameleonských traktátů a žabomyšších válek.

Moje zamyšlení se spíše dotýká formálního vyznění, velice pro komunistické hnutí u nás důležitého hlasování.

Tři členové ústředního výboru se pohřešují. Nemají ani internet, ani mobil, ani spojení na okresní a krajský výbor. Neví o nich ani pracovníci aparátu a nenacházejí se ani v místě bydliště. Přesně jak to známe z hollywoodských seriálů z okupované základny na Guantánamu. Zajímavý je počín členů ÚV, kteří byli buď proti (10), nebo se zdrželi (8).

Dlouhodobě, v podstatě od převratu, je nevyřešeno postavení, a především zodpovědnost členů ústředního výboru. Dávno již není složen nejvyšší orgán strany z těch nejlepších komunistů – revolucionářů! I so-

ciálně-funkcionářské složení neodpovídá charakteru revoluční strany měnící svět. A tak nám vyvěrají dva základní „živočišné“ druhy členů ÚV.

Ten první si dělá, co chce, má trvalý mandát daný okresní konferencí a vždy si své postavení zdůvodní. Ten druhý nerozhodne o ničem, pokud nemá alespoň stanovisko okresního orgánu nebo porady funkcionářů.

Ověřil jsem si u sedmi z těchto 18 nemastných neslaných členů ÚV v jejich orgánech, zda o tom okresní (obvodní) výbory jednaly a hlasovaly. Žádná obhajitelná usnesení neexistují.

Pominu-li, že v případě, kdy se hlasuje tzv. černobíle, tedy jsou jen dvě možnosti výsledku, se může vlastně člen ÚV nevyjádřit vůbec i když měl možnost třeba navrhnout svého kandidáta. Tedy - nebylo více kandidátů, nikdo nemohl říci, že nevěděl, že budou volby prezidenta, tedy musel mít nějakou představu. Ale když neprošel návrh na nekandidování svého kandidáta, tak se musím vyjadřovat k „podle mého“ men-

šimu zlu. Je to jako by se hlasovalo, kdo je pro „válku“ a kdo pro „mír“ a 18 členů ÚV by řekli, že se „zdržují“?! Tací členové ÚV jsou vlastně jen částečně těhotní. Pro dva jmenované hlasoval zbytek členů ÚV. To že první dostal dvakrát tolik hlasů, než druhý je pozitivní vývoj pro ty z nás, kdo navrhujeme v rozhodujících hlasovacích stanovit kvorum vyšší, než je jen o pár hlasů či pár procent. Taková vítězství nemají oporu v členské základně a vnitrostranické schisma se jen prohlubuje.

Co však je zářející, že dosud 42 okresních organizací nepochopilo zhoubnost 15letého vládnutí Filipínců a připustilo možnost našeho dalšího ostouzení na veřejnosti i ve sdělovacích prostředcích.

Jak by mohli naši členové a sympatizanti vůbec kandidovat v komunálních volbách, když by v čele kandidatury nejvyšší zůstal „hrobařík jihočeský“ a každý nám jej předhazoval jako údržbáře kapitalismu v jeho chátrání.

A nakonec si kladu otázku: A jak, nyní po odsouhlasení našeho kandidáta, bude těch 42 okresních organizací aktivně pracovat na co nejširší popularizaci myšlenek našeho kandidáta? (MK)

(...)
Rakouský zákon o neutralitě

(přiját 26. října 1955) „S cílem trvalého udržení své nezávislosti, jakož i nedotknutelnosti svého území prohlašuje Rakousko dobrovolně svou trvalou neutralitu.

Rakousko ji bude zachovávat a hájit všemi prostředky, které má k dispozici. K zajištění tohoto cíle Rakousko nikdy v budoucnosti nepřistoupí k žádnému vojenskému spolčení a nepřipustí na svém území zřizování vojenských základů cizích států. Provedením tohoto spolkového ústavního zákona je pověřena spolková vláda.

(Keesing's Archiv der Gegenwart, 5430 G4)

(...)
Slovenská vláda odsouhlasila

přijetí dohody o spolupráci se Spojenými státy v oblasti obrany (DCA). Dohoda umožní americkým vojákům využívat vojenské letiště Malacky-Kuchyň a Sliach, a také další prostory a zařízení na slovenském území.

Americké ozbrojené síly získají možnost využívat dohodnutá zařízení za účelem cvičení, manévru, tranzitu, rozmístění a ubytování vojenského personálu. Kromě toho dohoda umožňuje přepravovat a rozmisťovat na slovenském území obranná zařízení a zásoby v předem dohodnutých prostorech.

Slovensko se vzdá svého přednostního práva na výkon trestné pravomoci vůči americkým vojákům.

(...)
Brazílie nebude hlasovat

pro rezoluci OSN odsuzující ruského prezidenta Vladimira Putina nebo pro navrhované sankce, řekl prezident Jair Bolsonaro na tiskové konferenci v Sao Paulu: „Žádné sankce... Hlas Brazílie není spojen s žádnou velmocí. Náš postoj je rovnováha. A my se nemůžeme vměšovat. Chceme mír, ale nemůžeme dopustit důsledky v Brazílii.“

Bolsonaro poznamenal, že významná část Ukrajiny mluví rusky a že Rusové a Ukrajinci jsou bratrské národy.

„Celý svět je propojený a to, co se děje 10 tisíc kilometrů daleko, ovlivňuje Brazílii. <...> Musíme být velmi zodpovědní, protože obchodujeme zejména s Ruskem.

Podle jeho názoru osud ukrajinského národa určuje komik, který byl zvolen prezidentem.

(...)
Společně prohlášení komunistických a dělnických stran - NE imperialistické válce na Ukrajině!

Je nutný nezávislý boj proti monopolům a buržoazním třídám, za

svržení kapitalismu, za posilování třídního boje proti imperialistické válce, za socialismus!

Komunistické a dělnické strany, které podepisují toto společné prohlášení, se staví proti imperialistickému konfliktu na Ukrajině, jenž představuje jeden z důsledků tragické situace pro národy utvářené po svržení socialismu a rozpuštění Sovětského svazu. Jak buržoazní, tak oportunistické síly, které po léta bojovaly proti SSSR a nedávno oslavily 30. výročí jeho rozpuštění a umlčely skutečnost, že obnovení kapitalismu znamenalo demontáž historických výroby pracujících a lidu a vrátilo národy Sovětského svazu zpět do éry třídního vykořisťování a imperialistických válek, jsou zcela odhaleny.

Vývoj na Ukrajině, jenž se odehrává v rámci monopolního kapitalismu, je spojen s plány USA, NATO a EU a jejich zásahy v oblasti v souvislosti s jejich tvrdým soutěžením s kapitalistickým Ruskem o kontrolu nad trhy, surovinami a dopravními sítěmi země. Tyto snahy jsou skryty imperialistickými mocnostmi, které jsou v konfliktu a prosazují své vlastní záminky, jako je „obrana demokracie“, „sebeobrana“ a právo „zvolit si své aliance“, dodržování zásad OSN nebo OBSE nebo údajně „fašismus“, přičemž záměrně oddělují fašismus od kapitalistického systému, který ho vyvolává a využívá.

Odsuzujeme činnost fašistických a nacionalistických sil na Ukrajině, antikomunismus a pronásledování komunistů, diskriminaci ruskojazyčného obyvatelstva, ozbrojené útoky ukrajinské vlády proti lidu v Donbasu. Odsuzujeme využívání reakčních politických sil Ukrajiny, včetně fašistických skupin, euroatlantickými mocnostmi k realizaci jejich plánů. Kromě toho je nepřijatelná antikomunistická rétorika proti Leninovi, bolševikům a Sovětskému svazu, k níž se uchyluje ruské vedení, aby ospravedlnilo své vlastní strategické plány v oblasti. Nic však nemůže pošípřit obrovský přínos socialismu v Sovětském svazu, který byl mnohonárodnostním svazem rovnocenných socialistických republik. (...)

Vyjadřujeme solidaritu s komunisty a národy Ruska a Ukrajiny a stojíme na jejich straně, abychom posílili boj proti nacionalismu, který podporuje buržoazie.

Národy obou zemí, které žily v míru a společně prosperovaly v rámci SSSR, stejně jako všechny ostatní národy nemají zájem stranit tomu či onomu imperialistickému spojení, jež slouží zájmům monopolů.

Téměř jednou větou...

Združujeme, že iluze podporované buržoazními silami, které tvrdí, že by v Evropě mohla existovat „lepší bezpečnostní architektura“ díky intervenci EU, NATO „bez vojenských plánů a agresivních zbrojových systémů na svém území“, „pro-mírová EU“ nebo „mírový multipolární svět“ atd., jsou vysoce nebezpečné. Žádný z těchto předpokladů nemá nic společného s realitou; jsou zavádějící pro antikapitalistický a antiimperialistický boj, který se snaží přestovat dojem, že může existovat „mírový imperialismus“. Pravdou však je, že NATO a EU, stejně jako každá kapitalistická nadnárodní unie, jsou spojení dravců s hluboce zpátečnickou povahou a nemohou se stát pro-lidovými, budou i nadále jednat proti právům pracujících a lidí a národů; že kapitalismus jde ruku v ruce s imperialistickými válkami.

Vyzýváme národy zemí, jejichž vlády jsou zapojeny do vývoje, zejména prostřednictvím NATO a EU, ale také Ruska, aby bojovaly proti propagandě buržoazních sil, které lákají lid k mlýnku na maso imperialistické války za použití různých falešných záminek. Aby požadovaly uzavření vojenských základů, návrat domů vojáků z misí v zahraničí, aby posílily boj za odpoutání se země od imperialistických plánů a spojení, jako je NATO a EU.

Zájem dělnické třídy a lidových vrstev vyžaduje, abychom posílili třídní kritérium pro analýzu vývoje, abychom vytyčili vlastní nezávislou cestu proti monopolům a buržoazním třídám, pro svržení kapitalismu, pro posílení třídního boje proti imperialistické válce, pro socialismus, jenž zůstává aktuální a potřebný jako vždy.

Komunistická strana Bangladěše, Komunistická strana El Salvadoru, Komunistická strana Řecka, Komunistická strana Mexika, Komunistická strana dělníků Španělska, Komunistická strana Turecka.

(...)
My, níže podepsané politické strany, vítáme prohlášení Světové rady míru z 25. února 2022, jež:

- Vyzývá všechny strany rusko-ukrajinského konfliktu obnovit a zabezpečit mír a mezinárodní bezpečnost pomocí konstruktivního politického dialogu, a podotýkáme, že ruský a ukrajinský lid, spolu s národy v oblasti, nezískal z tohoto vojenského konfliktu nic.

- Odsuzuje politické a vojenské manévry Spojených států, NATO a Evropské unie od euromajdanského puče v roce 2014, po němž reakcionářské síly převzaly moc v Kyjevě s otevřenou podporou západních imperialistických mocností.

- Opakuje, že odmítá rozšíření NATO na východ, její vojenské usazování ve východní Evropě a obklíčování Ruské federace.

- Prohlašuje, že jednostranné uznání nezávislosti ukrajinských oblastí Ruskem nejen narušuje základní principy Charty OSN, ale také vytváří ospravedlnění pro budoucí zneužití takových metod imperialistickými mocnostmi proti národům.

- Uznává, že tento konflikt se vztahuje ke kontrole energetických zdrojů, plynovodů a ropovodů, trhů a sfér vlivu.

Na tomto základě my níže podepsaní vyzýváme k okamžitému zastavení palby a všech vojenských operací na Ukrajině, jež hrozí eskalací války.

Vyzýváme Rusko, aby zahájilo stahování svých sil z Ukrajiny, aby se Spojené státy a Evropská unie zavázaly k demilitarizované a neutrální Ukrajině.

Členové Rady bezpečnosti OSN by měli usilovat o příměří a mír místo toho, aby podporovali jednostranné rezoluce.

Je pozoruhodné, že takovou válku stále vede Saúdská Arábie a její západní podporovatelé proti téměř bezbrannému lidu Jemenu, zatímco severní Kypř zůstává okupován členem NATO Tureckem po jeho ilegální invazi v roce 1974 a britská vláda pokračuje ve své dlouhé historii popírání práva irského lidu na svrchovanost a nezávislost.

Nejlepším základem pro urovnání rusko-ukrajinské války by byl takový, jenž by plně zohledňoval dohodu z Minsku II, včetně trvalého uznání svrchovaných hranic Ukrajiny a autonomie Donbasu v rámci Ukrajiny.

Abychom vytvořili příznivější podmínky pro příměří, jednání a trvalé urovnání, odmítáme sankce proti Rusku, které je válkou ji-

nyými prostředky a poškodí blahobyt národů Ruska, Ukrajiny a Evropy obecně.

Vyjadřujeme solidaritu s pracujícími třídami Ukrajiny a Ruska, které za tento případ ruského vojenského avanturismu zaplatí nejvyšší cenu.

Vyzýváme k odvolání zákazu Komunistické strany Ukrajiny.

Vyzýváme k jednotnému postupu všech pokrokových a mírových sil v kampani za rozpuštění NATO.

Odmítáme veškeré snahy umlčet hlasy za mír a usmíření, ať už v Rusku, na Ukrajině nebo jinde, a stavíme se proti zákazům sdělovacích prostředků, které šíří světový názor západního imperialismu a NATO.

Zastavte válku, nastolte mír!

Komunistická strana Británie, Komunistická strana Irsku, Filipínská komunistická strana, Komunistická strana národů Španělska, Íránská strana Tudeh

(...)
Peking oficiálně potvrdil připravenost Číny postavit se i vojensky na stranu Ruska. Větší síla, než spojení těchto dvou zemí na světě neexistuje.

Mezitím Írán také potvrdil svou připravenost postavit se na stranu Ruska, Egypt taktéž, Severní Korea také, Bělorusové již před pár měsíci udělali dohodu a přidávají se další a další země. Dokonce už i Indie zvažuje takovou možnost. Kuba potvrdila možnost rozmístění ruských raket a jiné techniky na svém území. No a dnes vyjádřila souhlas s rozmístěním vojenské techniky, dokonce i jaderných zbraní i Venezuela, země, kterou dlouhá léta vykořisťovali Američané a neustále jí ohrožovali, se postavila na vlastní nohy a zároveň si tímto zabezpečila i vlastní bezpečnost, kromě toho, že pomohla Rusku.

(...)
V Bílém domě měli tiskovou konferenci, ohledně ruských raket a jejich možného umístění ve Venezuele a na Kubě.

(...)
Tribunál nad ukrajinským režimem se možná bude konat v Pekingu řekl právník Dmitrij Agronovský.

A proč Peking nebo Dillí?
Proč ne? Nyní se Čína a Indie aktivně rozvíjejí, jsou respektovanými členy světového společenství. Jsem si jist, že v obou zemích dokážou zajistit organizační a technické záležitosti – ubytování, práci překladatelů, doprovod, dopravu a tak dále.

Pepík Všímový